یو بوډا مري

Ketabton.com

ژباړن صالح محمد صالح

1382، 2004ل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: یو بوډا مري

لیکوالان :: بېلابېل

ژباړن :: صالح محمد صالح

خپرندوی :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

چاپشمېر :: (1000) ټوکه

چاپځی :: یونایټېډ پرېس- کوټه

چاپکال :: 1382ل/2004م کال

کمپوز/ ډیزاین :: د هوسۍ مجلې اداره

کمپیوټرچارې :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالۍ:

درانه استاد جان محمد کاکړ ته، چې زړه يې د مينې او اخلاص سرچينه ده.

ښاغلي عبدالاحمد محمديار ته،

چې انساني لويوالی يې

په لړو انسانانو کې پيدا کېږي.

په درنښت

صالح

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هانس بندر

زيارت ته سفر

ماشوم هانس، د پخلنځي پر مېز حيران ولاړ و. د کور نوکره "انا" يې د پتلون په ګنډلو بوخته وه. پلار وپوښتل:

"کار دې نه دی تمام شوی. چې قهوه وڅښو؟."

انا وويل:

"که هغه بد چلند دې نه و کړی، اوس به له وخته کار تمام و."

بيا يې کوټېبندونه په لاس ټينګ کړل. ته وا غوښتل يې په دې ډول له هغوی څخه غچ واخلي.

هانس له مېز څخه لاندې خېز وواهه، تل يې هيله لرله، چې د چا له مرستې پرته، خپل بوټونه په پښو کړي.

نوي، هوسا- ژړرنګه او سلايي لرونکي بوټونه يې لرل، چې د ګرځېدو په وخت کې به يې د جير- جير منظم اواز خپراوه.

انا، چې کله پيالې، چاينکه، ډوډۍ او مربا پر مېز کښېښګوده او د قهوې زړه زړه راکښونکی بوی هوا ته اوچت شو،مور راغله او ويې ويل:

"مور نن قهوه نه څښو."!

پلار چې له ډېره وخت د مېز تر څنګ ناست و، وپوښتل:

"ولې بايدقهوه ونه څښو؟."

مور ځواب ورکړ:

"د تاسف ځای دی، چې نه پوهېږې ولې؟"...

ان کله چې هندارې ته ودرېد او اوږده ستن يې له خولې څخه خپلو وېښتانو ته ننه ايسته، د څټ له لوري يې هم په څېره کې د ملامتۍ او منت حالت ليدل کېده. پلار د قهوې يو کوچنی غوړپ تېر کړ. انا چې له قهوې څخه منع شوې نه وه، په ارام خاطر د مېز تر څنګ کښېناسته او په پياله کې يې ډوډۍ ننه ايستله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، انا ته غږ کړل او د منقل خوا ته یې بوتله. د دېګ سرونه یې اوچت کړل، بیا یې ورته وویل چې غرمې او شپې ته باید څه پاخه کړي. وروسته یې زیاته کړه:

"کېدی شي د شپې کور ته راشو."!

پلار په سرای کې و او د خپل پخواني تور موټر هنډل یې واهه. د موټر ماشین لا سوړ و، نو ځکه هر ځل به بیا مړ شو. د خپل تندي خولې یې وچې کړې او بیا په هنډل وهلو بوخت شو. کله چې یې د بېتابۍ له کبله ښکنځل وکړل، موټر چالانه شو.

مور په وروستۍ څوکۍ او هانس د موټر په مخکېني سیټ کې کښېناست. لاس یې ګېر ته وروړ، انا له وره راووته او چغې یې کړې:

"هانس! خپله خولۍ دې هېره کړه."!

مور، پلار او هانس کرار له کوره ووتل او تش واټ ته ننوتل.

د جون د میاشتې سهار و، لمر لا نه راختلی،هغه غبار چې پر ویالې لیدل کېده، د اوبو له تګ سره یې یو شان تګ کاوه. د ختیځ خوا ته د پرتې غونډۍ له شا نه لمر په راختو و. په پیل کې یې کمرنګو طلايي وړانګو، وروسته یې سوځوونکې سترګې، سرې ځوراوه.

د لمر په راختو سره د هغه کلي اوسېدونکي چې دوی ترې تېرېدل، له خوبه پاڅېدل. غویان په ارامه له سړکه تېرېدل، اسونو به خپلو اوخورونو ته ځغستل، د لرګیو ابدانونه، چې له زنګ وهلو نلونو څخه ورته اوبه ورتلې، له لیرې ځلېدل.

چګرګې به د وزرونو په رپولو سره د موټرونو له څنګه تښتېدلې، خوبولو کارکوونکو به د اسانو، پسونو او غویانو رمې یوې خوا ته بېولې. د شنو دښتو تر څنګ ځنګلونو ادامه لرله او د صبر د ونو څوکو به د لمر وړانګې راخپرولې.

مور وویل:

"په حقیقت کې دا غوره نه ده چې موږ په موټر کې زیارت ته ځو، نور خلك په پښو روان دي، دوی ان له فولداو تسبورګ او کلن څخه په پښوراځي. اکثره له ځان سره صلیب اوپوهه راوړي. ناروغان په تسکره کې انتقالوي. ان ځینې یې په خپلو بوټونو کې مېخونه او نخود هم اچوي."...

پلار وویل:

"پاخه نخود."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وخندل. شپېلك یې وکړ او اکسلېټر ته یې نور زور هم ورکړ. د ساعت عقربې په یوه ساعت کې شپېته کیلومتره ښوول.

مور وویل:

"سره له دې ته پر معجزې باور نه لرې، خو بیا دې هم ښه وکړل، چې مورږ دې په موټر کې راوستلو، دا ښه کار و!. ښایي د دې کار له کبله په راتلونکي کې د خدای د مرحمت سیوری دربانديې خپور شي."

پلار وپوښتل:

"موخه دې کومه معجزه ده؟"

" -د مقدسې وینې معجزه"!

او مور په یوه داستان پیل وکړ، چې دشپې یې د خوب په وخت کې هانس ته هم کړی و.

شپږسوه کاله پخوا، د مذهبي مراسمو د ترسره کېدو په وخت کې د کشیش جام چپه شو او د شرابو پرڅای د محراب پر لمن وینې روانې شوې وې. دوولس سر لرونکي نقشونه یې جوړ کړي وو. چې د هر نقش په سر کې اغزن تاج لیدل کېده، په څانونو کې یې هم کتاني جامې.

پلار د شك په انداز وویل:

"یانې شپږسوه کاله پخوا؟"

" -کتاني جامې به چې په صندوقچه کې پټې دي، د زیارت په وخت کې ټولو ته وښیي."

د غونډۍ پر سر یوه کلا لیدل کېده، چې یو بیرغ یې پر سر په رپېدو و .

پلار وویل:

"دغه کلا د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوه."

د غنمو کروندې د سرو ګلونو په جلوه کې ډېرې ښایستې ښکارېدې.

پلار زیاته کړه:

"دا زمورږ د هېواد انبار دی. په ښوونځي کې یې ارو مرو دغه درس درزده کړی دی."

مور په ارامۍ سره د تسبیح دانې اړولې او تر شونډو لاندې یې دعا ویله. موټر په زیات شورماشور سره لار لنډوله. سړك کنډو کپر و، د موټر ټایرونو به د غویانو خوا ته ډېر کاڼي غورځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر تر شا به د دوړو او خاورو لويې ځپې اوچتېدې اوپه ليرېو پرتو کروندو کې به خورېدې. پلار اړ شو چې موټر بيا ودروي. ماشن يې ګرم شوی و. کله چې يې د للېټر سر پرانيست، اېشېدلې اوبه يې پر لاسونو وځښېدې. په غوسې سره يې وويل:

"لا حول والله."!

بيا يې د ځمکې او اسمان ستورو ته سپکې سپورې وويلې. مور نارې کړې:

"سپکې سپورې مه وايه! هيله کوم، موږ زيارت ته روان يو."

لومړی برجونو ته ځير شول. ښارګوټی پر غونډۍ اباد شوی و. د کورونو د بامونو له سره د کليسا برجونه ښکارېدل.

مور وويل:

"اورشيلم هم بايد همداسې وي."

" -که موټر په لار کې خراب نه شي، نو په پنځلسو دقيقو کې زيارت ته رسېږو. دغه ډول زاړه او کړوپ- کړوپ موټر ته دومره سفر ډېر زيات دی."!

مور تر شونډو لاندې دعا ويله او په ډېره مينه يې زيارت ته کتل.

پلار وويل:

"ډېر وږی شوی يم. هانسه! ته وږی شوی نه يې؟"

زوی يې هانس ځواب ورکړ:

"ولې نه! زه هم وږی يم."

مور له ساړه اه سره زياته کړه:

"تاسې هم يوازې پر دنيايي شيانو فکر کوئ."

د ښاري کورونو له کړکيو څخه ژړ، سپين او شنه و سپين بيرغونه راځوړند وو.

پلار د (رايشزايفل) هوټل په وړاندې موټر ودراوه. د هغه او مور ترمنځ لفظي شخړه ولاړه شوه. خو اخر مور په نرمۍ سره وويل:

"ډېر ښه، اول زه ځم، بيا تاسې راشئ."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بیره له کوټې څخه کښته روانه شوه .

وړاندې تر دې چې د هوټل یو کارکوونکی له پخلنځي څخه راووځي، پلار اړ شو درې وارې ورنارې کړي. کله چې کارکوونکی ورته راغی. یوه پېغله وه، چې سپین ټوکر یې پر سینه تړلی و. پلار وویل:

"لکه چې دلته زیات خلك نه راځي."

" -تراوسه لا وختي دی. هغه کسان چې زیارت ته تللي، لا په کلیسا کې دي."

پلار وویل:

"موږ هم د زیارت کوونکو له ډلې څخه یو، خو بیا هم دلته یو."

هغې ځواب ورکړ:

"له موټر سره زیارت ته تګ کوم ارزښت نه لري."

" -په دې خامو سړکونو کې له موټر سره تګ، له پیاده تګ څخه دومره توپیر نه لري."

هغې، په داسې لهجه چې غوسه ناکه غوندې وه، وپوښتل:

"د خوړو لپاره کوم څه راوړم؟"

" -هو! یو څه ډوډۍ او لږ شراب زما، د لیمو یوګېلاس جوس د دغه هلکي لپاره راوړئ."

" -کوم ډول یې غواړئ؟."

" -شنه یې."

هغه هم ننوتله او څه شېبه وروسته له دروازې څخه راووته. د پلار نظر په هغې پسې روان و. وروسته یې خپل زوی "هانس" ته وکتل او بیا یې وویل:

"ډېر وږی شوی یم."

"-زه هم وږی یم."

پېغلې ګېلاسونه او د لیمو جوس راوړل.

پلار وپوښتل:

"شراب مو په درد خوري؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"-زموږ مېلمانه خو یې زیاته ستاینه کوي."

"-باید وپوهیږئ چې زه هم شراب پېژندونکی یم."

بیا یې د شوخۍ په ډول هغه پر شا وټپوله.

کله چې هغه پر مېز باندې کاشوغې او پنجې سمولې، پلار په پرله پسې ډول ورسره خبرې کولې. غږ یې ډېر تونډ او مینه ناك و .

په لوښي کې څو ډوله غوښه پرته وه، چې د پیازو په ټوټو ښکلې شوې وه، قهوه یي رنګه ډوډۍ چې ټوټې- ټوټې غوټه کړل شوې وه، په یوه بل لوښي کې پرته وه .

پلار په خوښۍ سره وویل:

"رښتیا چې ډېره خوندوره ده. تا ته هم خوند درکوي؟."

د هانس خوله ډکه وه. سر یې د رضایت د نخښې په توګه وښوراوه.

پلار، پېغلې ته مخ واړاوه او ویې ویل:

"رښتیا چې د دې ځای خواړه، د کور ترخوړو خوندور دي."

"-دارو مو شه."!

څرنګه چې هانس ته مور نژدې نه وه، چې منع یې کړي. نو غټې- غټې ګولې یې تېرولې، هانس یوغټ ټېغ وکښه، پلار او هغه پېغله لکه له ډېره وخته چې سره بلد وي، ویې خندل.

کله چې د خوړو لوښی تش شو، هانس په څوکۍ کې زانګو خوړل پیل کړل. پلار، دریم ګېلاس شراب راوغوښتل، په همدې حال کې یې د پېغلې مټ ونیو او هانس ته یې وویل:

"لکه چې ارام نه لرې، ښه نه ده چې یوازې ورشې؟."

" -هو"!

له دې سره هانس کوڅې ته ننوت. د کوڅې په پای کې د کلیسا اوچت دېوالونه سره یوځای کېدل .

له لیرې څخه د ارګ Orgue د الې نغمه اورېدل کېده. هانس خپله خولۍ هېره کړې وه، له خپله پلاره په دې شرمېده چې بېرته راوګرځي او خولۍ واخلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې یې د هوټل ور پرانیست، هغه پېغله یې ولیده چې د پلار څنګ ته یې ناسته وه. پلار یې یو لاس د هغې پر اوږه ایښی و. څرنګه چې دروازې ته یې شا وه، هانس یې ونه لید. زیارت کوونکي له هغه واټ څخه راتلل چې ځلورلارې ته غزېدلی و. مذهبي سندرې یې ویلې او په بیرغ یا صلیب پسې به روان وو.

کشیش او د ماشومانو یوه ډله د کلیسا مخې ته ګرځېده. یوه ړیرور سړي د عیسی مسیح په شان یو صلیب پر اوږه اخیستی و.

نجونو، د وحشي ګلانو ګېډۍ په لاسونو کې نیولې وې.

هغو زیارت کوونکو چې له ښې لورې څخه راستنېدل، بېله سندره ویله، د کیڼ لورې خلکو به بېله. د کلیسا د زنګونو اواز، د دوی پر سندرو سنګیني کوله. د کلیسا له یوې دروازې څخه د موسیقۍ اواز هوا ته جګېده .

په هغه ځای کې چې زیارت کوونکي سره ویني، هانس یو ځای شو. د خلکو ډلې له ځانه سره کلیسا ته ننه ایست .

د کلیسا د ماشومانو ډلې په سپینو او سرو جامو کې شمعې په لاسونو کې نیولې وې، چې کله به یې یوې خوا ته وړلې، کله بلې خوا ته. درېیو تنو نورو یې بلې ډیوې نیولې وې، چې لوغړن دود یې ټوله کلیسا ډکه کړې وه .

د کلیسا تر ګونبدې لاندې توتکۍ، یوې او بلې کړکۍ ته الوتې رااالوتې. د چغو اوازونه یې د خلکو په شورماشور کې ورکېدل.

خلکو به یو بل د محراب خوا ته، چې ډېرې شمعې په کې بلې وې راکښل. شمعې د حرارت له کبله وېلېدې او د محراب پر لمن یې اوښکې شویېدې.

د شمعو په لړزانده رڼا کې د سپینو او سرو زرو صندوق ځلېده. لکه څنګه چې مور ویلي وو، د وینو نخښې په کې ترسترګو کېدې، خوسرونو د پېژندنې وړتیا نه لرله. بیا یې هم د معجزې په سترګه ورته کتل. د محراب تر څنګ به ورته په ګونډو شول. هغه صلیب به یې مچ کړ، چې پر زینه به پروت و. کشیش په لوړ اواز دعا ویله:

"ای مقدسې او ارزښتناکې وینې."!

خلکو به په یوه اواز ورغبرګوله:

"زموږ ګناهونه راوبخښه."!

"-ای مقدسې او ارزښتمنې وینې."!

"-زموږ له ګناهونو راتېره شه."!

ټولو به د محراب خوا ته مخه کړه، د وړو او تنګو ځوکیو له منځه به تېرېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور هم د یوې څوکۍ څنګ ته ولاړه وه او شونډې يې رېږدېدې. هانس د مور په ليدو زيات خوشحالېده. څنګ ته يې ودرېده، مور يې څو دقيقې وروسته ورته متوجه شوه. تر لاس يې ونيو، لږه راټيټه شوه او ورته ويې ويل:

"د خدای درګاه ته دعا وکړه. ښايي پلار دې دروبخښي."!

هانس نه پوهېده، چې د الهي بخښنې مانا څه ده. ورو يې هغه دعا ويله چې ورزده کړې يې وه او يوازې ماشومانو به زمزمه کوله.

داسې دعا، چې د دې مکان او موقعيت په درد نه خوري. کله چې يې بيا دعا وکړه، خپل پلار او هغه پېغله ورياد شول. چې لا په هوټل کې ناست وو .

لويه ګناه يې کړې وه. دا خو يوازې د ده مور حق درلود، چې د پلار له غاړې يې لاسونه راچاپېر کړي. يوه شپه چې کله يې مور و پلار د خوب په خونه کې په شخړه لګيا وو، هانس له خوبه اوچت شو او هغوی يې په دې حالت کې ليدلي وو. خو که دغه دعا مو د مور په نيت د پلار مينه زياتوي، دی حاضر دی، چې ويې وايي:

په خپل ماشومانه غږ يې د نورو په ملتيا دعا ويله.

"زموږ ګناهونه راوبخښه."

"زموږ له ګناهونو تېر شه."

پلار، د غرمې لمر ته د کليسا په مخکې ولاړ و، خولۍ يې په لاس کې نيولې وه او موسکی و. مور وويل:

"اوه! نه پوهېږې چې څه څيزونه دې له لاسه ورکړل؟"

پلار ځواب ورکړ:

"ما هېڅ شی هم له لاسه نه دی ورکړی، ځکه چې د مراسمو په پای کې په کليسا کې وم او د خير دعا زما په برخه شوه."

مور وويل:

"ښه شو، چې د خير له دعا څخه خو برخمن شوې."

د کليسا په وړاندې، پر چمن باندې خلك سره ناست وو، ښځو او ماشومانو خواړه خوړل او د جو د اوبو بوتلونه به يې پر سر پورته کول، ځينو پر سرونو دسمالونه تړلي وو، ځينو نورو چترونه خلاص کړي وو، چې وکړای شي په سيوري کې يې استراحت وکړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار وویل:

"لکه چې هانس غواړي په بازار کې وګرځي."

"ــ دلته بازار شته؟"

"ــ هو! د زيارت بازار يې بولي. خوتر هغه وړاندې دې بايد مور ډوډۍ وخوري؟."

مور وويل :

"ډېره زياته وږې شوې يمه."

ټولو وخندل اود "رايشز ايفل" هوټل پر لوري روان شول، چې ډوډۍ وخوري. هغه پېغله چې مخکې يې پلار ته ډوډۍ راوړې وه، له يوه مېز څخه بل ته تله او له پلار سره يې د خبرو اترو وخت نه درلود.

د لمر وړانګې د پلورنځي تر څنګ ونو باندې لګېدلې. پلورونکي د (سګرېټو، دسکلو "دستکشو" جرابو او خوليو په پلورلو لګيا وو. له هټيو څخه يې زيات مالونه راځوړند کړي وو او دوی هم په لوړو اوازونو خلك سودا ته هڅول).

پلار وپوښتل:

"غواړې چې يوه کجاوه درته رانيسم؟"

مور وويل:

"نه! زياته مننه."

دېګونه يې سره اوډلي وو. منګي، غابونه (قابونه) او سګرېټدانۍ يې چې ښې ډيزاين شوې وې، څنګ تر څنګ ايښوول شوي وې. رانيوونکو د بازار په تنګو کوڅو کې غابونه (قابونه) اوچتول، ښه به يې کتل، بيا به يې پيسې ورکړې او تر بغل لاندې به يې نيول .

پلار پوښتنه وکړه:

"يو لوی غاب (قابونه) درته رانيسم؟"

مور وويل:

"نه، مننه"!

په يوه ځای کې شمع او نور سپېڅلي توکي پلورل کېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه بل پلورنځي کې سپېڅلي سماوارونه هم پلورل کېدل، چې دوولس سرلرونکي رنګونه پرې انځور شوي وو.

پلار وپوښتل:

"یو یې درته رانیسم؟"

"_هو! یو نه، بلکې دوه. یو باید انا ته رانیسو."

"_بل څه هم غواړې؟"

څرخېدونکې زانګو څرخېده، ماشومان پر ابلقو لرګینو اسونو سپاره وو او څرخېدل. پلار هانس ته مخ راواړاوه او ویې پوښتل:

"پر اس سپرېږې؟"

هانس وویل:

"پر اس؟ پر سره اس؟"

کله چې هانس پر اس سپور و، مور و پلار ورته لاسونه ښورول .

"سر دې پرله څرخي؟"

"_نه هېڅکله نه"

ماشومانو کاغذي چرګان، پایپونه او کاغذي ماران پوکل، په شېریني پلورنځي کې بېلابېلې شېرینۍ خرڅېدې.

پلار وپوښتل:

"کوم ډول شېریني دې خوښېږي؟"

هانس وویل:

"هغه په پاکټ کې چې ده."

پلار، هغې پېغلې ته مخ واړاوه، چې د مېز تر شا ولاړه وه:

"احمقانه ده، څه وکړو، یوه شېرني خو ورکړه."

مور وویل:

"ان شا الله چې پښېمانه کېږې به نه"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پاکټ کې څو ډوله خواږه وو، د پاکټ پر مخ د ساعت انځور و، چې ستنې یې انځور شوې وې. هانس وپوښتل:

"څو بجې دي؟"

پلار ساعت ته وکتل او ویې ویل:

"اووه بجې! خو ستا ساعت پنځه ساعته وړاندې دی. په اوو بجو کور ته رسېږو؟"

مور د زیارت سړك ته وکتل. د کلیسا برجونه د غونډیو تر شا پټېدل، مور وویل:

"ډېر په زړه پوری او ښه سفر و."

د لمر سترګه چې نیمایي یې تیاره شوې وه، د سړك د پای په برخه کې په ډوبېدو وه.داسې ښکارېدل، لکه پلار چې موټر د لمر خوا ته ځغلوي.

د غنمو له کروندې څخه توده هوا جګېده، خو د ونو سیورو، چې پر واټ خپاره وو، هوا سړوله. له لیریو پرتو چمنونو څخه غبار جګېده.

پلار وپوښتل:

"کوم شي اور اخیستی؟"

دریېو واړو بوی- بوی کړل. موټر یې یوځه کرار کړ، دومره چې انسان ورسره ځغستلای شوای.

پلار وویل:

"هېڅ هم نه دي"

بیا یې د موټر سرعت زیات کړ.

مور، مخ واړاوه او زیاته یې کړه:

"ولې دې خولۍ نه پر سر کوې؟"

هانس وویل:

"باد مې خوښېږي"

"ــوالګی به دې ووهي"

پلار، په امرانه انداز وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خولۍ دې همد اوس پر سر کړه"!

هغه کلا چې د بزگرانو په جگړه کې ورانه شوې وه او د سړك په بله غاړه کې پرته وه، سمه دمه ښکارېده. د بیا ستنېدو لار په چټکۍ سره ووهل شوه. ځکه چې اوس یې هرڅه ښه پېژندل.

مور وویل:

"یو څه کرار شه، ښه نه ده چې بیړه وکړې، د خوړو د جوړولو لپاره مې انا ته د اړتیا وړ ټول شیان سپارلي دي."

پلار ځواب ورکړ:

"فکر کوم چې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې به ورسېږو، ښه ډوډۍ به تیاره وي؟"

"_د لوبیا قورمه او"...

پلار وویل:

"ان شا الله چې انا به دېگ نه وي سوځلی"

لمر په چټکۍ سره ډوبېده او هغې سکې ته ورته و، چې په اسمان کې ورکېده. د اسمان له بلې څنډې سپوږمۍ راختله او د کنگل یوې ټوټې ته ورته وه، چې نیمایي لمر روښانه کړې وي. کله چې موټر په لوړ واټ کې په خوځېدو و، ناڅاپه یې له ماشین څخه زیات توښ (غبار) رااوچت شو. پلار برك وواهه او له موټره بهر ووت. د موټر بانټ یې اوچت کړ. ویې لیدل چې اور، ټول ځایونه نیولي دي.

پلار چغې کړې:

"دباندې ووځئ، دباندې"!

مور او هانس راووتل او یوې کندې ته یې ځانونه واچول. په دې وخت کې له ماشین څخه دوه پرله پسې اوازونه اوچت شول. بیا ترې تور لوگی اوچت شو.

تر اورونو لاندې د للېتر د اېشیدنې اواز اورېدل کېده. پټرول او موبلایل څاڅکی څاڅکی پر ځمکه څڅېدل. د اور لمبو په څاڅکو پسې حرکت کاوه او تر ستونې یې تېرول .

مور پر پلار نارې کړې:

"موږ باید څه وکړو؟ څه کولای شو؟"

پلار لاسونه اوچت کړل، کرار یې راکښته کړل او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هېڅ"!

په دې نژدې ځايونو کې اوبه نه شته، که وي هم نتيجه يې نه ورکوله. ټانکي چاودېدلې وه .

مور بيا نارې کړې:

"اوه خدايه! اوه خدايه"!

پلار وويل:

"مورې يوازې کولای شو ودرېږو او ننداره وکړو. رښتيا، هانسه! دا ښايسته سوځېدنه نه ده؟"

لمبې شنې او ژړې وې. د منې د وښو د لمبې غونډې يې تودوښه لرله. د حرارت له کبله د موټر هنداري ماتې شوې او پر ځمکه توېې شوې. اور د موټر منځ ته لار ومونده.

مور وويل:

"هغه ښايسته توشکې"!

پلار ورزياته کړه:

"نوی موټر رانيسو"

مور وپوښتل:

"کور ته به څنګه ځو؟ هوا تياره کېږي"

"ــ کور ته؟ ګوندې کوم موټر له دې ځايه تېرشي او مورې له ځانه سره بوځي. خو که له دې لارې کوم موټر تېر شي."

پلار د موټر شا و خوا وڅرخېد. ويې خندل او ويې ويل:

"اوس مو د دې پېښې زيارت هم وکړ"!

پلار، د مور څنګ ته ودرېد، لاسونه يې د هغې له غاړې چاپېر کړل، کله چې بېرته د موټر خوا ته لاړ، مور په ارامۍ سره هانس ته وويل:

"پلار دې نورې ښکنځلې نه کوي. دا د زيارت تاثير دی، د الهي بخښنې اغېز دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړې نېټه:1381ل کال- سلواغه

کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاسکو ایبانز

سیند

د شپې دوې نیمې بجې به وې چې چا د جونګړې لـه شا څخه غږ کړل:

انتونیو ! – انتونیو!

انتونیو لـه کټ څخه اوچت شو. د هغه ګاونډی چې هر وخت به لـه ده سره د کبانو ښکار ته روانېده، ورپسې ورغلی و. اوس هم سیند ته د تګ وخت و.

هغه شپه انتونیو لږ ویده شوی و. د شپې تر یوولسو بجو یې لـه خپلې مېرمنې سره خبرې اترې کولې. خوارکۍ "روفینا " هم د مار غوندې پر کټ اوښتله رااوښتله او د تل په شان یې سوچ کاوه چې څنګه به خپل ژوند ښه کړي. د خاوند د کاروبار خوند یې نه و. په ټول دوبي کې یې یو کب هم نه و نیولی. تېر کال د مدیترانې په سمندرګي کې کبان زیات وو. هر ښکاري به دوه درې سوه کبان نیول، پر دوی باندې د باران په شان پیسې اورېدلې، هغه کس به چې د انتونیو په شان عیاشي نه کوله، ځان ته به یې یوه وړه بېړۍ را نیوله او ځان به یې د نورو لـه مزدورۍ څخه ژغوره .

اوس بندر لـه بېړیو ډك شوی و، بېړۍ بېخي زیاتې شوې وې، خو د کبانو درك نه و. د کب نیوونکو په لومه کې به یوازې لوخې بندېدې. د دوی په دېګونو کې به هېڅ هم نه وو. داسې ښکارېدل چې هغه کال، لویو کبانو بل لوری نیولی وې، هېڅ کب نیوونکي ته هغه کال دا ویاړ نه و په برخه شوی، چې لږ تر لږه یو لوی کب ونیسي .

روفینا په خواشینۍ او نهیلۍ کې ډوبه وه. په کور کې یوه انه هم نه وه. دا ډېر وخت کېده چې د نانوای او بقال پوروړي وو.

یوه سپین سترګي وزګاره مانو (بېړۍ چلوونکي) سینیور توماس به په یوه لویه چغه ټول کلی خبراوه، دوی ته به یې ګواښونه کول او خپلې هغه پیسې یې غوښتې چې انتونیو د بـېړۍ جوړولو په وخت کې ځنې پور کړې وې. دغې ورې او ښکلې بېړۍ د دوی ټوله شتمني تر ستوني تېره کړې وه.

انتونیو جامې واغوستلې او خپل نهه کلن زوی یې، چې په سیند کې به یې د مشرانو په څېر کار کاوه، راویښ کړ.

روفینا، پرته لـه دې چې لـه ځایه اوچته شي، ورو وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ګونډې نن بخت ستاسو سره ياري وکړي ! د خوړو غوټه په پخلنځي کې ده. پرون بقال غوڅ انکار وکړ، هغه نور پور نه راکوي... خدايه ! څه سپی ژوند مو دی."

انتونيو وويل:

"ښځې ! غلې شه ! که سيند بېرحم دی، خدای خو رحيم دی. ځينو کب نيوونکو ويل چې پرون يې نوي، نوي کبان ليدلي، يو لوی کب زموږ د څو ورځو لپاره بس دی."

په دې وخت کې کب نيوونکي په خيال کې يو لوی کب انځور کړ، چې د نورو کبانو لـه ډلې بېل شوی او د تېر کال د اوبو ځای ته راغلی دی.

کوچني انتونيکو ځان تيار کړی و، په داسې حال کې چې د ده همزولي ماشومان په لوبو بوخت وي او دی په ډوډۍ پسې وځي، زيات مغرور و. د خوړو غوټه يې په شا کړه، د لويو کبانو د نيولو لپاره يې په ځولۍ کې لږ کوچني کبان اچولي وو، چې بيا يې په چنګك کې بند کړي. ځولۍ يې هم په لاس کې واخيسته او روان شول. ګاونډيانو بادبانونه غوړولي او په بېړۍ کې دوی ته په تمه وو .

خـلـکو سـيند تـه ودانـګل. د شپې په تياره کـې څراغونـه بلېدل، په اوبو کې د خلکو انځورونه په لړزېدو وو، د کبانو تورونه د بېړيو لـه څنډو سره لګېدل، د رسيو د غږ، غژ آوازونه اوچت وو، بادبانونه به پورته کېدل او د باد په وړاندې به په ناز، ناز رپېدل.

د کلي وړو سپينو کورونو چې، خلکو د دوبي د تېرولو لپاره جوړ کـړي وو، د سيند تر څنډو ادامه درلوده. د لويو-لويو کورونو کړکۍ به روښانه وې، تابه ويل اور په کې بل دی. سره او سپينه رڼا به يې پر سمندرګي خپرېده. دا د کازينو ودانۍ وه. انتونيو په کرکه وروکتل او ويې ويل :

"شتمن خلك شپې داسې تېروي ! قمار وهي، خپلې پيسې اور ته اچوي. دوی بايد هېڅ وخت د روزي ګټلو لپاره تر سپېدو وړاندې لـه خوبه ونه پاڅي."!

انتونيو بيړه لرله او ويل به يې : ژر شئ ، ژر شئ ! و ګورئ څومره ګڼه ګوڼه ده.

کب نيوونکو رسۍ کش کړې، بادبانونه کرار لوړ وخوځېدل، باد په کې ځای ونيو او په رپېدو شول. څه شېبه مخکې بېړۍ ورو روانه وه او څپې يې غوځولې، خو کرار، کرار ګړندۍ شوه او د سيند منځ ته يې لار اواروله.

د دوی په وړاندې د شپې تور حجاب خپور و، چې يوازې د ستورو په کمرنګې رڼا روښانېده، د دوی شا و خوا وړې بېړۍ چې تېرې څوکې يې لرلې، د ناپېژندويه موجوداتو د سيورو غوندې روانې وې.

ګاونډي افق ته وکتل او زياته يې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتونیو ! د باد لوری بدلېږي."

"ــزه یې هم وینم."

"ــلکه چې هوا توپاني کېږي".

"ــپروا نه کوي ! همدغه لوری وساته، چې لـه دغو بېړندوکو خلکو څخه لیرې شو."

د دوی بېړی، د دې پر ځای چې د نورو په شان د ساحل پر لوري روانه شي، خپله لار ونیوله. سپېدې و چاودېدې، د لمر سترګه د اور د یوه لوی غونډاري په شان په اوبو کې ځلېده، څپې د اور د لمبو غوندې ځلېدې. انتونیو د ګاونډي شاته ناست و، ماشوم هم په ځیر سره سیند ته کتل. د بېړی لـه هر لوري څخه سیند ته چنګکونه ځوړند شوي وو. کله- کله به د چنګك رسی په لړزېدو شوه، یا به یو کوچنی کب لوړ غورځېده او په هوا کې به څرخېده....ورو کبانو د ښکار خواړه په غاښول، خو دوی ته به غټ او مناسب کب په لاس نه ورته.

څو ساعته تېر شول، بېړی وړاندې تلله، کله به یوې خواته کږه شوه، کله به یې مخامخ پر څپو ور دانګل او سره سینه به یې ښکاره شوه. هوا توده شوه. کوچنی انتونیکو به تل د بېړی خونې ته ورننووت او لـه بوشکې څخه به یې اوبه څښلې.

د سهار لس بجې به وې، چې ساحل ګردسره لـه سترګو نهام شو، یوازې په هغو لیریو کې د نورو بېړیو بادبانونه د سپینو خیالي کبانو د وزرونو په شان ښکارېدل.

ګاونډي وویل:

"انتونیو ! غوړ کښېږده ! خوښه دې نه ده چې "اوران" ته لاړ شو ؟ دلته خو کبان نه شته او زموږ تم کېدل هم کومه ګټه نه لري."

انتونیو د بېړی لوری بدل کړ، پرته لـه دې چې ساحل ته نژدې شي، پر هماغه لوري روان شو. وروسته یې په خوښی سره زیاته کړه:

"راځئ د غرمې ډوډی و خورو ! ملګریه ! د خوړو غوټه راوړه، دلته دې پام وي چې کبان څه وخت د ښکار خواړه خوري."

د هر چا د غرمې ډوډی ، یوه ټوټه ډوډی او یو پیاز و....

په دې وخت کې باد توند شو، بېړی په څپو کې کښته او پورته کېده. ناڅاپه د انتونیکو د چغې اواز پورته شو:

"بابا ! هله هله هغه دی یو کب ! ډېر لوی هم دی."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ او د پیازو ټوټې د ببرۍ پر سینه تویې شوې، سریو د ببرۍ لـه څنډې سرونه وغزول. په رښتا چې یو ستر او غوړ کب په ناز- ناز د ببرۍ خواته را روان و. توره او ځلېدونکې ملا یې په اوبو کې ښکارېده. دی به حتمًا هماغه کب و، چې ډېرو کب نیوونکو یې تل په اړه خبرې کولې.

دغه لوی کب په پستو حرکاتو یوه او بل لوري ته کرېده، کله به د ببرۍ په یوه خوا کې څرګند شو، کله به هم د اوبو په منځ کې ورك شو او یو ګړی وروسته به بیا و لیدل شو.

انتونیو لـه خوښۍ او تلوسې څخه سور اوښتی و، د کب نیونې رسۍ یې، چې د بټې ګوتې په اندازه یو کب یې په چنګك کې بند کړی و، اوبو ته خوشې کړه.

ناڅاپه د ببرۍ په شا و خوا کې یو ګرداب جوړ شو، ببرۍ لړه کړه شوه، ته وا چا لاس ورغزولی او هڅه کوي، پر بل مخ یې واړوي. ببرۍ لړزېده. اوازونه ترې پورته کېدل او تا به ویل د دوی لـه پښو څخه تښتي... ببرۍ یو توند ټکان وخوړ، خو بېرته په څپو کې روانه شوه.

د کب نیونې رسۍ چې ټینګه تړل شوې وه، سسته شوه، چنګك یې راکش کړ، که څه هم ډېر ټینګ یې تړلی و، خو کب په خپلو غاښونو مات کړی و.

ګاونډي په خواشینۍ سره سر وښوراوه او ویې ویل:

"انتونیو ! موږ ددې کب دښمنان کېږو نه، پرېږده لاړ شي، د خدای شکر پر ځای کړه چې یوازې یې چنګك و ژووه او مات یې کړ. نژدې وو چې ببرۍ پر بل مخ واړوي."

خو د ببرۍ خاوند چغې کړې:

"ته وایې چې دومره لوی کب پرېږدو ؟ ته یې په ارزښت نه پوهېږې ؟ نه ! تو لعنت دې وي پر شیطان ! باید ونه ببرېږو، باید ویې څارو او ورپسې شو."

د ببرۍ لوری یې بدل کړ او هغې خواته یې روانه کړه، چې کب تللی و. د کب نیونې په چنګك کې یې څو واړه کبان بند کړل او اوبو ته یې خوشې کړ. انتونیو پرته لـه دې چې د ببرۍ څنډه پرېږدي، یوه تېره نېزه په لاس کې ونیوله.

د چنګك رسۍ بیا و ښورېده، چې ببرۍ یې هم و لړزوله، د قرچ، قرچ یو ګواښوونکی اواز ترې اوچت شو، دا ځل د کب په خوله کې چنګك بند شوی و، د خپل خلاصون لپاره یې هڅه کوله، ببرۍ یې د ځان خواته راکشوله، پر څپو یې یوه لېونۍ نڅا پیل کړه. تا به ویل چې د سیند اوبه اېشي، یوه خړ رنګه ګرداب، ځـګ لرونکې او غوسه ناکې څپې شا و خوا ته پاشلې. سیند خروښېده، داسې برېښېدل چې تر اوبو لاندې دوه لوی موجودات د ژوند او مرګ پر سر جګړه کوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ببرۍ داسې کړه شوه او پر بغل واوښته، چې تا به ویل چا په لوی لاس کړه کړه.اوبه د ببرۍ منځ ته ورغلې او تر نیمایي ډکه شوه، یوه توند ګوزار کب نیوونکي لـه پښو وغورځول:

انتونیو د ببرۍ څنډه خوشې کړه، نژدې و سیند ته و لوېږي. خو په دې وخت کې یې یو اّواز تر غوږ شو او لـه دې سره جوخت ببرۍ سمه شوه. کب، د کب نیونې رسۍ وشکوله. کب ببرۍ ته نژدې وګرځېده او په خپله شفافه لکۍ یې ځـګ لرونکې څپې شا و خوا ته پاشلې.

انتونیو وویل:

"غله ! اوس نو نه شې کولای راڅخه و تښتې."

ته وا لـه یوه لوی دښمن سره مخ وي، تېره نېزه یې په زوره د کب خواته ګوزار کړه، اوسپنې د کب سرېښناکه او نرم پوست څیرې کړ او د کب په بدن کې ننووت. څپو د وینو رنـګ خپل کړ. تېپې کب د ډبرې په شان د اوبو تل ته کښته شو او په هغه ځای کې د وینو لیکې تر سترګو کېدې چې پورته راختې.

انتونیو یوه اوږده ساه واخیستله. ملګرو ته یې په غور سره و کتل، یوې معجزې ژغورلي وو. که دغې پېښې، چې یوازې څو ثانیې یې دوام وکړ، نور دوام هم کړی وای، نو ټول به اوس د سیند په تل کې پراته وو. کب نیوونکي د ببرۍ لندې سینې ته وکتل. ګاونډي چې د ببرۍ پر دېوال نښتی اورنـګ یې ګردسره الوتی و، وویل:

"ما فکر کاوه چې کار به مو تمام وي! څومره اوبه مې تېرې کړې، لغتي کب"!

بیا یې انتونیو ته و کتل او و یې ویل:

"خو افرین ! ښه نښان دې وواهه، اوس به د اوبو پر سر راشي، ته به یې وینې"....

انتونیو و پوښتل:

"هلك چېرې دی؟"

د پلار په اواز کې د خواشینۍ ازانګه ویده وه، شونډې یې په رپېدو شوې. ته وا د خپلې پوښتنې لـه ځواب څخه وېرېږي. ماشوم په ببرۍ کې نه و، انتونیو په دې هیله چې خپل زوی د ببرۍ په وړه خونه کې ومومي، وړې خونې ته ودانګل، اوبه یې تر زنګنو پورې رسېدې. باید د ببرۍ اوبه یې تشولای. خو، هغه وخت ددې کار نه و، په تیاره کې یې په بیړه وړه خونه و لټوله، خو د اوبو لـه بوشکو او نورو سامانونو پرته یې نور څه ونه لیدل. د لېونیو په شان یې بهر ته منډې کړې:

ګاونډي ایله اوس خبر شو، لاسونه یې وخوځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی خو لـه ژوند او مرګ سره دومره فاصله نه درلوده. خامخا به ماشوم د ناڅاپي ګوزار لـه کبله بېسده شوی او بیا به تل ته تللی وي.

کب نیوونکي دغه اندېښنه په زړه کې پټه کړې وه او غلی و. هغلته لیرې چې نژدې و د سیند څپې ببرۍ تر ستوني تېره کړې، پر اوبو کوم څیز بربښېده.

انتونیو چغې کړې:

"هغه دی، هغه خپله دی"!

ځان یې اوبو ته واچاوه او په ټول ځواك سره یې د هغه شي پر لوري لامبل پیل کړل.

ګاونډي په بیړه بادبان راکښته کړ.

کله چې بدمرغه پلار ډاډه شو چې هغه تور شی یوازې د انتونیکو یو بوټ دی، چې څپو د سیند منځ ته غورځولی، ناڅاپه یې ځواك ختم او غړي یې بې سېکه شول. په چغو یې ځان د څپو لـه حملو څخه ژغوره او هڅه یې کوله چې ډېر ژر د سیند تر زیاتې برخې واوړي. خو شا و خوا یې یوازې اوبه وې، یوازې یې په سیند کې ببرۍ لیده، چې دده پر خوا را روانه وه....

ناڅاپه د اوبو لـه منځه یو تور شی، چې په وینو لژندو څپو کې تاوېده را تاوېده، را بهر شو. دغه شی مړ کب و.... دغه ښکار انتونیو ته ګران پرېوتی و. خپل یوازېنی زوی کوچنی انتونیکو یې د هغه لـه کبله لـه لاسه ورکړی و. ای مهربانه خدایه ! ایا یوه ټوټه ډوډۍ باید په همدومره بیه تر لاسه شي؟ انـتونیو تر یوه ساعته زیـات پـه سیند کې و. په پرلـه پسې ډول یې لامبل او په خپلې ورکې پسې ګرځېده. د هرې څپې د غړ په اورېدو به یې ګومان کاوه چې همدا اوس به یې د زوی مړی د اوبو سر ته رابهر شي. هره شېبه یې ګومان کاوه چې د انتونیکو مړی به د اوبو په منځ کې، ده ته نژدې کښته پورته کېږي. خو تورو او تیارو څپو به تېر ایست.

انتونیو غوښتل په سیند کې پاتې شي او لـه خپل زوی سره یو ځای ومري، خو ملګري لـه اوبو څخه راوایست. د ببرۍ په منځ کې یې څملاوه او ویې پوښت:

"انتونیو ! څه باید وکړو؟."

انتونیو ځواب ور نه کړ.

"ګرانه دوسته ! ځان باید لـه منځه یو نه سې. زموږ ژوند همداسې دی، بله چاره نه شته. ماشوم په سیند کې ورك شو، زموږ نیکونه او پلرونه هم همغلته مړه شوي او موږ به هم یوه ورځ همداسې، همدلته مرو.!

خو ژر یا وروسته کوم توپیر لري ؟ اوس باید کار بشپړ شي. هېره دې نه شي چې موږ نېستمن او تشلاسي خلك یو."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې په دوو تناوونو کب وتاړه او په بېړۍ پسې يې ټينګ کړ. په بېړۍ پسې د وينو يوه ليکه جوړه شوه. باد لـه مخامخ لوري لګېده، بېړۍ درنه شوې وه او په سختۍ سره وړاندې تله. بېړۍ چلوونکي او ګاونډي د بېړۍ د اوبو په تشولو لاس پورې کړ، ته وا دغه لويه بدمرغي يې هېره شوې وي. په دې کار سره بېړۍ نوره هم ګړندۍ کېده. ستونزمن کار، انتونيو ستړی کړی و، کنـګس و. خو په پر له پسې ډول يې تر سترګو د اوښکو ځاځکي بهېدل او په بېړۍ کې لـه راغونډو شويو اوبو سره ملګري کېدل، وروسته د انتونيکو قبر ته توييدل!

کله چې بېړۍ لـه اوبو څخه تشه شوه، په بيړه روانه شوه، نور نو د ډوبېدونکي لمر په رڼا کې سپين کورونه او د ساحل بل لوری ښکارېده.

دغې سپېرې منظرې د انتونيو درد او وېره نوره هم زياته کړه. لـه ساړه اّه سره يې وويل:

"زما مېرمنې روفينا ته به څه وايم، هغه به څه وايي؟"

لـه مېرمنې سره د چلند انديښنې د هغه پر اندام لړزه خپره کړه. دی هم د نورو زورورو خلکو په شان په خپل کور کې يوازې د يوه غلام غوندې و.

د مازيګري باد، خوندوره نڅا پر سيند خپرېدله، هغه باد چې د ساحل لـه لوري لګېده، د ځينو شتمنو او بډايو خلکو سندرې، د تهنيت د درود په شان پر سيند خپرېدې. د "کازينو" د سـاحـل پـر مـخامـخ د سندرغاړو يوې ډلې سندرې ويلې. د ساحلي واټونو په بهير کې، چې شا و خوا يې ونې ولاړې وې، وربښمين چترونه، ښايسته خولۍ، د کليوالو سپين او روښانه کالي، لـه ليرې د تسپو د رنګينو دانو غوندې ښکارېدل .

ماشومانو په سپينو جامو کې هرې خواته ځغستل، توپبازي يې کوله، يا به په نڅا- نڅا سره راتاوېدل او بيا به سره يو ځای شول.

ساحل ته نژدې، کب نيوونکو ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، د دوی تېزبينو سترګو، دا اټکل کولای شوای، چې د انتونيو بېړۍ څومره ارزښتناك ښکار په ځان پسې راکاږي. خو انتونيو يوازې يو کس ليده. هلته يوه دنګه ښځه ولاړه وه، چې سر يې لوڅ و او باد يې لمن ښوروله.

بېړۍ ساحل ته ورسېده. د خوښۍ چغو او ولولو يې هر کلی وکړ. هر چا غوښتل چې لوی کب لـه نژدې څخه وګوري. د انتونيو ښکار ته حسودې او رخه ګرې سترګې وګنډل شوې .

د نېستمنو خلکو ماشومان چې شوړېدلي کالي يې وو، سور رنګه اوبو ته واوښتل، چې د کب لکۍ په لاس کې ونيسي.

روفينا د خپل خاوند خوا ته وکتل چې سر يې لاندې اچولی و او د نورو کب نيوونکو مبارکيو ته يې غوږ نيولی و، ويې پوښت:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هلك چېرې دی ؟ زموږ ماشوم چېرې دی؟"

سړي خپل سر نور هم کښته و نیو، د خپلو اوږو تر منځ یې کښېکاږه، ته وا غواړي چې په ځمکه کې ننوځي او ورك شي، نه شی ووینې، نه یې واوري. خو روفینا بیا وویل:

"نو انتونیکو چېرې دی؟"

هغې بیا خپلې سرې او راوتلې سترګې د خپل خاوند په څېره کې وګنډلې، لـه ګرېوانه یې و نیو او په خپل ټول قوت سره یې ټکان ورکړ، خو څه شېبه وروسته ناڅاپه تر شا لاړه، لاسونه یې سیده کړل او په نهیلۍ سره یې یوه لویه دردناکه چغه وکړه:

"یا عیسی بن مریمه ! زما انتونیکو ډوب شو ! مړ شو ! په سیند کې پاتې شو"!

آخر خاوند یې، په داسې حال کې چې ژبه یې بنده، بنده کېده او په سختۍ سره یې توري په خوله راوړل، وویل:

"هو ګرانې مېرمنې ! زموږ ماشوم ډوب شو، لکه څنګه چې نیکه یې ډوب شوی و او زه هم ډوبېږم. د سیند څپو هغه تر ستونې تېر کړ. سیند موږ ته روزي راکوي. دی هم په موږ تغذیه کېږي. چاره څه ده ؟ ټول د دې لپاره دنیا ته نه راځي، چې واکمن شي."

ژړا یې په ستوني کې غوټه شوې وه، تر سترګو یې د اوښکو سېل روان و. خو ښځې ورته غوږ نه و نیولی، بلکې په ډېره خواشینۍ او نهیلۍ سره پر ځمکه اوښتله- رااوښتله، خپل پرېشانه وېښتان یې راکشول او په نوکانو یې مخ شکاوه، په ژړا- ژړا کې به یې ویل:

"زما زوی انتونیکو"!

ګاونډیانو او د کب نیوونکو مېرمنو، د روفینا خواته وځغستل. څه لـه پاسه ټول یې لـه دغه ډول مصیبت او غم سره مخ شوي وو....په خپلو قوي لاسونو یې هغه لـه ځمکې راپورته کړه او کور ته یې بوتله.

یوه کب نیوونکي انتونیو ته چې نه یې شول کولای د ژړا مخه ونیسي، یو جام شراب ورکړل. ګاونډی چې په عادي ځانپالنه کې ډوب و، لـه پېرودونکو سره د کب پر سر په چنه وهلو لګیا و....

لمر لوېدلی او سیند طلايي رنګ خپل کړی و، څپو ځان لـه ساحل سره واهه او یوه دردناکه زمزمه یې اوچتوله. د یوې بدمرغې مور د چغې اواز، چې د زوی تر مړینې وروسته د لېونتوب تر پولې کښل کېده، اورېدل کېده، چې د نورو کب نیوونکو د مېرمنو آوازونو یې هم ملګرتیا کوله:

"انتونیکو زویه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نېکمرغه خلك په ښکلو او پاکو جامو کې تر ونو لاندې گرځېدل راگرځېدل، په کړس- کړس به یې خندل. آن دې ته هم متوجه نه شول چې دوی ته نژدې څومره لویه بدمرغي پېښه شوې ده، د دوی غمیزې او نېستۍ ته یې یو نظر هم وا نه چاوه.

د سندرغاړو سندرو د سمندرگي پر مخ نڅا کوله او په خپل شهوتبارې بڼې سره یې د سیند ابدي ښایست زیاتاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويکتور هوګو

خواران

يوه توره توپاني شپه وه. د رود ترخنګ په زاړه او ځانته کور کې، چې منځ يې لږ څه تت ښکارېده، يوه خوا د کبنيونې جال پر دېواله راځوړند و، بل خوا پر کټ پنځه ماشومان تر برستنې (تلتك) لاندې ويده وو. د منقل سره او رېږدېدونکې رڼا پر چت خپره وه. د ماشومانو مور چې د کبنيوونکي مېرمن وه، خپل سر د ماشومانو پر کټ ايښی و. ورو يې دعا کوله، خواشينوونکو خيالونو او وېروونکو فکرونو ورڅخه ارامي اخيستې وه. هغه يوازې وه او په ډېر ځراکت سره يې د بهر شر و ځوږ ته غوږ نيولی و. وېرې او وحشت يې اروا ځوروله او زړه يې رېږدېده. د کور تر شا قهرجن رود غړمبېده. توپان تېول څيزونه په خپلو منګولو کې مروړل. ځان يې په سپينو ځګونو له پوښل شويو څپو سره پر ساحل واهه. د رود له ځوږ او د توپان له چغې څخه غمجنتوب او ژړا احساسېده. د دې کور خاوند يو کبنيوونکی و، چې هغه مازيګر هم د ښکار لپاره د سمندر غاړې ته تللی و او تر اوسه بېرته راګرځېدلی نه و. ډېر مهال کېده، چې له توپان سره لاس و ګرېوان و او له څپو سره يې ډغرې وهلې. هغه له ماشومتوبه اړ شوی و، چې د ژوند هر فرمان ته غاړه کښېږدي او د کبنيونې خطرناکې دندې ته دوام ورکړي. له هغو شپو څخه ډېر وختونه تېر شول. دی هم له دې وحشتناك او له اخ و ډبه ډك ژوند سره عادت شو. په توپاني او باراني هوا کې که کنګل به هم و، د سيند غاړې ته يې ځان رساوه. ته وا مرګ ورته يوه ډېره عادي پېښه ښکاري او هېڅ څيز هم ورته ارزښت نه لري. له ځانه سره يې وويل :

"زما ماشومان ډوډۍ غواړي، زه بايد له توپانه ونه وېرېږم. بايد لاړ شم، له توپان او خروښنده څپو سره وجنګېږم."

له همدغو سوچونو سره به په بېړۍ کې کښېناست. په ناپايه سمندر او توپانونو کې به ورګډېده، دا څومره زړورتيا غواړي، چې انسان وکولای شي ځان د سمندر په څپو کې ورګډ کړي او ورسره شخړه وکړي. دا څومره ستونزمنه ده، چې څوك دې له توپان او څپاند سمندر سره ډغره ووهي. د دې کار لپاره ډېره تجربه په کار ده، بايد ځواکمن مټ ولرو. د توپان پر مهال ځينې د ښامار غوندې څپې د بېړۍ له څنډو څخه ولاړېږي. دا به د باد وېره وي، چې څپې چغې وهي او سپين ځګونه رابرسېره کوي.

د کبنيوونکي مېرمن "ژاني" لا ويده شوې نه وه. که څه هم خوب ورته، خو نه يې شول کولای، هغه په انديښنو او دردونو کې راښکېله وه او ارام ته يې نه پرېښوده. د توپاني شپې چغې او ځوږونه يې اورېدل او دېته يې اړ ايستله، چې ان واړه غږ ته هم غوږ ونيسي. کله به يې د سمندري مرغانو وچ او وېروونکی غږ تر غوږ شو او د هغې په نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې به يې خاوند انځور کړ، چې پر خپله ببړۍ ناست او د سمندر په خروښنده څپو کې به کښته پورته خوځې.
"ژاني" خپل سر د ماشومانو پر کټ تکيه کړ او په ژره خواشينۍ کې ډوبه شوه.

له ځانه سره يې سوچ کاوه، چې له نېستۍ او فقر سره ژوند څومره ګران دی. له مفلسۍ سره يو کېډل ناشونی کار دی. موږ د دغو ستونزو پر زغملو سربېره ايله دومره توانېدلي يو، چې د جو ډوډۍ وخورو. د کور د ټولو غړو پښې لوڅې دي. بايد ټول ژوند له محروميت او ماتې سره تېر کړي. له نېستۍ سره مبارزه وکړي، خو ولې او د څه لپاره؟

د توپان له ډېرېدو سره جوخت سمندر هم غړمبېده. هره ګړۍ به څپې د غره په شان پر ساحل اوښتې او ړنګېدې به. کله- کله په پر سمندر کوم ستورى د پښې له کورې څخه په لوګيو کې د الوتي بځري غوندې ځلېده او پناه کېده.

شپه نيمايي ته ورسېده، پر دې مهال به خامخا نېکمرغه او شتمن خلك په خوښۍ سره په عيش او نوش، نڅا او پايکوبونو بوخت وو. خو د کبنيوونکي څه حال و؟ هغه خوار په الوتې څېره د خرمنې بالاپوښ پر ځان تاو کړی او په ناپايه تيارو کې د خپل برخليك په انتظار کې پر ببړۍ ناست او پرمخ روان دی. خو ساحل نه ښکارېده. د هغه د بدمرغې مېرمن (ژاني) په نظر کې وېروونکي انځورونه او منظرې يو په بلې پسې ژوندۍ کېدې. زړه يې د وېرې په منګولو کې راښکېل و. له سترګو څخه يې اوښکې بهېدې، خدايه! څومره ډېر کبنيوونکي د سمندر په نس کې ښخ دي، هغوی هم د اوس په څېر په توپاني شپه کې تللي او بيا هېڅ بېرته راګرځېدلي نه دي.

ژاني پانوس راواخيست، دا ګومان يې وکړ، چې د خاوند د هرکلي وخت يې رارسېدلی، له ځانه سره وبونګېده:

"سمندر تر اوسه ارام شوی نه دی. اوس به رڼا وي، توپان به کرار شوی وي. لاړه به شم وبه ګورم، چې د پېره داره برج روښانه دی که نه."

له کوره ووته. لمر خاته ته لا ډېر وخت پاته و. د رڼې سپوږمۍ رڼا پر ټول سمندر خپره وه. سمندر تر پخوا زيات غړمبېده، باران هم په اورېدو و. ژاني په ډېرو ستونزو د ړندې په څېر وړاندې تله. کور په تيارو کې ډوب شو. نه په کې کوم څراغ بلېده، نه هم کومه رڼا ښکارېده. توند باد له سوري- سوري بام څخه په چټکۍ سره تېرېده او چغې يې وهلې. ته وا غواړي کوټه پر بل مخ واړوي. ژاني يوه شېبه ودرېده او سوچ يې وکړ، چې دا خو زما د ناروغې ګاونډۍ کور دی، بدمرغه ښځه په داسې شپه کې هم يوازې ده، وربه شم. څکه مرستې ته اړتيا لري. رښتيا د بدمرغۍ او ژوند سوچونو ببخي راڅخه هېره کړې وه. خاوند مې پرون ويل، حال يې ډېر خراب دی. خامخا به يې وګورم. ور يې په زوره وډباوه، خو کوم ځواب يې وانهورېد. له ځانه سره يې وويل:

"زړه مې پرې سوځي، هغه هم زموږ غوندې څه، چې تر موږ ډېره نېستمنه ده. ماشومان يې بل څوك نه لري، د خوړو لپاره به هم څه نه لري. دا يوازې خواران دي، چې پر يو بل يې زړونه سوځي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وره له ډبولو سره يې نارې کړې، ګوندې ځوك يې واوري او ور پرانيزي. خو غږ يې د توپان په غړمباري او ځوړونو کې ورکېده. په ډېرو ټکولو يې ناڅاپه ور پرانيستل شو. کور ته ننوته. تياره خونه يې په خپل پانوس روښانه کړه، خو له لومړي ګام سره پر خپل ځاى ودرېده. د ګاونډي مېرمن په يوه کونج کې پرته ده، پښې يې يوځه راټولې وې، خوله يې خلاصه ښکارېده. مظلومه اروا يې له بدنه وتلې وه. تر دومره ډېرو مبارزو وروسته يې همدغه سوړ بدن پاتې و، دوه ماشومان يې تر څنګ ويده وو. هغې پر خوب پر وخت پر ماشومانو خپل شلېدلى او زوړ څادر غوړولى و. ژاني په ډېره خوارۍ پر لار تله. زړه يې درزېده، پښې يې رېږدېدې، په وېرې سره يې شا و خوا ته کتل. کله چې خپل کور ته ورسېده، د کټ تر څنګ پر وړه ځوکۍ کښېناسته، لا هم د خپل خاوند په سوچ کې وه. غمونو او اندېښنو بيا پرې يرغل وکړ. نږدې و، چې زړه يې له غمه ودرېږي. له خولې ځخه يې بې مانا او بې اړيکي خبرې راوتې. بيا يې له ځانه سره وويل:

"دا مې څه وکړل، د خپل خاوند غم او دردونه مې لږ وو؟ هغه زما او د ماشومانو لپاره دومره خوارى کوي، اوس دا دوه نور هم پرې ورزيات شول، واه خدايه! لکه چې خاوند مې راغى. نه! هېڅکله! ګومان کوم، همداسې مې وانګېرل، هېڅوك نه شته. بده ورځ راغلې، موږ خپله د خوړو لپاره څه نه لرو، څومره بد کار مې وکړ. ما څه کولاى شواى، خاوند به مې خامخا وهي، زه پوهېږمه. زه د وهلو- ټکولو وړ يمه... لکه چې راغى. نه! دا د باد غږ دى. خدايه! څومره ساده يمه، ټوله شپه يې په بېصبرى او انتظار کې تېرومه او اوس يې په راتلو وېرېږم. هغه ستړې وه، خپل سر يې پر خپلو لاسونو کښېښود او په ناکراره خوب کې ډوبه شوه. نور نو د سمندر د غړمبا او د باد چغارې نه اورېدل کېدې. يو زورور لاس ناڅاپه د کوټې ور پرانيست، له وره ځخه د سبايي کمرنګه رڼا کوټې ته راننوتله. له دې رڼا سره کبنيوونکى راننوت او نارې يې کړې:

"راغلم"!

ژاني ويښه شوه، په خوشحالۍ له ځايه رااوچته شوه او لاسونه يې د هغه پر غاړه ورتاو کړل. کبنيوونکى يې سترګو ته ځير شو. ژاني په ژړغوني غږ وويل:

"راغلې! جوړ خو به يې؟ ښکار دې وکړ..؟"

" _ښکار نه و، پارو مې له لاسه ولوېد، جال ځيرې شو. نژدې مړ شوى وم. څه وکړو، ماشومان ښه دي؟ څومره بده هوا ده، نژدې و چې ډوب شم. څو وارې د مرګ خولې ته ولوېدم، يوازې دې څه کول؟."

" _تا ته مې کتل، يوه شېبه مې خياطي وکړه، نژدې و له وېرې مړه شم. تا ته ډېره اندېښمنه شوم. سمندر ټوله شپه وغړمبېده. ماشومان ټول ښه دي. پوهېږې څومره بده پېښه شوې، سهار د ګاونډي کور ته لاړمه، هغه بدمرغه تېره شپه مړه شوې. ماشومان يې يوازې پاتې دي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژاني رنګ د خبرو پر مهال اوښت- رااوښت .

خپلې جملې یې بشپړولای نه شوې، له وهلو وېرېده، لکه کوم بد کار چې یې کړی وي. بیا یې وویل :

"ډېر واړه دي، مشره لور یې ایله اوس په ګرځېدو راغلې."

کبنیوونکی په سوچ کې لاړ، اخر یې وویل:

"د بدمرغو څومره بد برخلیك! خامخا به له منځه لاړ شي، څوك به یې وروزي؟ د کلي ټول خلك نېستمن دي، خپله خو څه نه لري، چې ویې خوري. زه یې په ورین تندي منم، خو موږ په خپله پنځه ماشومان لرو... څه وکړو؟"

خپله لنده خیشته خولۍ یې یوه ګوټ ته ګوزار کړه او دوه واري یې تر شونډو لاندې وویل :

"د کوتریو (کونګریو- کوکریو) غوندې به مړه شي. اخر موږ هم انسانان یو."

خپل غږ یې لوړ کړ:

"ژاني! ورشه رایې وړه، ډېر به وېرېدلي وي،مور به یې هم د مړینې پر مهال ویلي وي، چې موږ به یې یوازې نه پرېږدو. زه یې منم، خدای به د هغوی په برکت ډېر ښکار راپه برخه کړي. لوی به شي، له موږ سره به مرسته وکړي."

ژاني په داسې حال کې چې د کټ په وړاندې په ګونډو شوه او د خوښۍ اوښکې یې له سترګو تویېدې، څادر یې لیرې کړ او یې ویل:

"دغه دي ډېر وخت کېږي، چې دلته دي."

د ژباړې نېټه: 16/7/1379ل کال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځ: شیرین ترین داستانهای واقعی،

راټولوونکی: فریدون پور حسین،

ړنده پیشي

په ډېرو ستونزو مې ماشومان ویده کړل. که څه هم د هغوی له حرکاتو مې زیات خوند واخیست، خو بیا یې هم له خېزونو، شوخیو او شورماشور څخه ستړی شوم.

ښه شو چې ماشومان ویده شول. ځکه چې په دې ستړې روحیې سره کېدای شول ډېر په تنگ شم، یا یې ووهم او وروسته پښېمانه شم.

ما یې مور په بېځایه نیوکو او وړو خبرو ډېره وځوروله، نو ځکه مجبوره شوه چې ماشومان او کور پرېږدي او د خپل پلار کره لاړه شي. انسان خو حساس موجود دی، تر کومه حده د نورو خلکو ترخې خبرې وزغمي؟ اخر د دې بدمرغې ښځې گناه څه وه؟ ایا دا په هغې پورې څه اړه لري، چې زه نیمگړی شوم؟

دا د هغې غوښتنه وه؟ ایا هغې په ما کې دا نیمگړتیا رامنځته کړه؟ نو بیا مې ولې دومره بده وضعه ورسره وکړه، چې اخر کور پرېښودو ته اړ شوه؟

هی، هی! انسان چې تر کومه وخته پورې له کوم نعمت څخه برخمن وي، په قدر یې نه پوهېږي، کله چې یې نعمت له لاسه ورکړ، بیا ورته متوجه کېږي. سمه ده چې زه خپله گناه منم، خو هغې باید خپل ماشومان او زه، نه پرېښودای.

هغه هم داسې مېره، چې یو کال یې د سترگې له ړندېدو څخه تېرېږي.

نیمگړتیا که هرڅومره وړه هم وي، پر روحیې اغېز اچوي او د انسان طبیعت اغېزمنوي. تر دې چې انسان ورسره عادت شي.

د ساري په توگه زه بدمرغه کله- کله خپله ړنده سترگه له یاده باسم. خو کله چې ناڅاپه په هنداره کې خپله څېره ووینم، نو د غم او خواشینۍ له کبله د مار غوندې تاوېږم، په هډوکو کې مې سره شوي سیخان تېرېږي .

څو کاله وړاندې مې چې واده نه و کړی، په کور کې مو یوه پیشي اوسېده، چې ډېره مینه مې ورسره درلوده. نه پوهېږم څه پېښه وشوه چې هغه پیشي هم په یوه سترگه ړنده شوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زما ښه يادېږي، کله چې پيشي ړنده شوه، ما چې څومره ورسره مينه لرله او د هغې د ساګانو له خور- خور څخه به مې خوند اخيست، تر دې وروسته زما ورڅخه کرکه کېده. نور مې نه خوښېدل چې د پخوا په شان يې ونازوم، کله چې به يې خپله نرمه او پسته لکۍ زما پر شا راتېروله، ناراحته کېدم به .

زما کرکه به هغه وخت لا زياتېده، چې غوښتل به يې خپله ټوله مينه په خپله روغه سترګه کې منعکسه کړي. په دې وخت کې به مې ترې کرکه کېده او د لېونتوب په يوه حالت سره به مې هغه له ځانه شړله.

اوس د ځان په اړه هم همدا فکر کوم. ښايي زه به هم نورو ته د کرکې وړ شوی يم. په ځانګړې توګه چې کله خلکو ته ورنژدې کېږم، خامخا مې مينه له يوې سترګې څخه سرچينه اخلي، ګومان کوم چې په ليدو مې سترې کېږي. له دې کبله وېرېږم، نو ځکه له خلکو سره سوړ او بې مينې چلند کوم. په ځانګړې توګه له خپلې مېرمنې سره، چې تر ټولو راته ګرانه ده.

زما ړندېدل هم په خندوونکي ډول وشول، دا موضوع له شوخۍ پرته په بل څه نه شو تعبيرولای.

اوس دا دي نهه مياشتې کېږي، چې خپله يوه سترګه مې له لاسه ورکړې. پر دې سربېره مې د هغه لعنتي سفر ياد تل اروا او جسم ځپي، اوس هم ګومان کوم چې په هماغه سفر کې يم. لکه د هغه دوه مياشتني سفر ټول جزييات مې چې له پيله تر پايه په مغزو کې د کوم حساس دوربين په مرسته عکاسي شوي دي. تل د هغې پېښې په سوچ کې يم، هر ځل تر پخوا لا حيرانېږم او غوسه راځي.

ښه مې په ياد دي: يوولس مياشتې مخکې ډاکټر "ژ" وبللم په پنډ او مينه ناك غږ يې وويل:

"ګرانه دوسته! ته غواړې چې په يوه ليرې پرته سيمه کې د چيچك ناروغۍ د مخنيوي لپاره لاړ شې، ښه حق الزحمه هم درکول کېږي؟."

که څه هم پوهېدم چې هغې سيمې ته سفر زيات ستونزمن دی، خو د اوږدمهالې غريبۍ له کبله مې ومنله.

درې ورځې وروسته مې د سفر تيارى وکړ .

هغه ورځ نېکمرغه سړی وم، چې يوازې مې د خپلې ځوانې مېرمنې او ماشومانو لپاره غوښتل دغه ستونزمن سفر وکړم. ګوندې مالي امکانات تر ګوتو او د هغوی هيلې ورپوره کړم.

هو! زړه مې غوښتل چې د خپلې مېرمنې په سترګو کې هغه پټ شوي هوسونه، چې ما به لوستل، خړوب کړم. که هر څنګه وي، يو ځل يې هوسانه ووينم.

هغه ورځ خوشحاله او خوابدی په يوه زاړه بس کې د هغې سيمې پر لوري روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای مخلوق ته د نېکۍ لپاره او له لرې حق الزحې څخه استفاده، دغه راز په هغه تور دوزخ کې اوسېدنه په ما پورې اړه درلوده.

څومره سختې ورځې مې تېرې کړې، خوارۍ مې وکړې، له خلکو سره مې مينه وښووله.

نه پوهېږم، ولې يې ويلي، چې:

که دې ښه وکړل، ستا په ښه به درځي.

په ښوونځي کې مې هم دا شعر لوستی و او د ښوونکي پر مانا او تشرېح مې هم باور درلود:

هــغــه زړه بــه لـــــه تـــوپانــــه په امــان وي

چې کښتۍ غوندې د خلکو باربردار شي

خو اوس پر ټولو شيانو شك کوم. که د دغه شعر مضمون حقيقت ولري، نو ما تر ځان بدمرغه خلکو ته څه بد رسولي، چې ښۍ (راسته) سترګه مې په ناڅاپي ډول ړنده شوه؟!

ژړا مې ستونی نيسي، کرار- کرار مې لمن په اوښکو ډکېږي. سمه ده چې د هغه ستونزمن کار په بدل کې مې مزد ترلاسه کاوه، خو هغه مزد او پيسې زما د کار په وړاندې ډېرې کمې وې.

په هغه کلي کې مې ډېرې شپې روڼې کړې، په هغو غليو او وېروونکو کليو کې مې ډېرې شپې د دردمنو خلکو سر ته تېرې کړې او د هغوی د روغتيا د بيا ستنولو لپاره مې سترګې سره ورنغلې. خو د دې شعر دا بيت زما په اړه ډېر صدق کوي:

"هغه زړه به له توپانه په امان وي"...

اوس بايد د هغې روڼې سترګې پرځای باندې د ښيښوکوم غټې کښېږدم، چې دغه تياره او بدرنګه کنده ورباندې ډکه شي.

هغه سهار، چې غرمه مهال يې د تقدير لاس دغه دردوونکې پېښه وکړه، ډېر ساعتونه مې خولې توېې کړې، ډېرو ماشومانو او سپين ږيرو ته مې د ړندېدو او مړينې له خطر څخه د ژغورنې لپاره پېچکارۍ ولګولې .

هېڅ مې نه هېرېږي، کله چې مې د وروستي ځل لپاره ناروغان وشمېرل، څلور ماشومان پاتې وو، خپل مرستيال ته مې وويل چې د يوه کپسول سر پرانيزي، چې زه يې هغوی ته ولګوم، بيا د غرمې ډوډۍ ته لاړ شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستيال مې ښينبه راوايسته، د ښيښې څنګ يې په وړې ارې لړ وګوراوه، بيا يې کرار- کرار ټك ورکاوه، چې لاس يې خطا شو، د ښيښې سر د دې پرځای چې پرځمکه ولوېږي، زما په راسته سترګه کې ننوت او چغې مې اسمانونو ته پورته شوې.

دا پېښه دومره ترخه او دردوونکې وه چې دا دي څو مياشتې وروسته مې هم د هغې په يادولو سره خوله او ستونی وچ او تريخېږي.

زما خوارکي مرستيال په وېرې- وېرې د ښيښې هغه ټوټه، چې د ستن غونډې زما په سترګه کې ننوتلې وه، راوايسته، خو کار له کاره تېر و. همغه ساعت مې خپل سامان راټول کړ، سره له دې چې لار اوږده وه، بيا هم د درملنې په هيله مرکز ته روان شوو. خو څه ګټه؟

څو ورځې وروسته يې زما د سترګې له کسي څخه هغه وېروونکې تناکه وايسته. څه وخت لا نه و تېر شوی، چې په دېرش کلنۍ کې، يوازې د ځوانۍ په پسرلي کې د تل لپاره د يوې سترګې له رڼا او نعمت څخه بې برخې شوم.

هو رښتيا هغه شعر زما برخه کې ډېر ښه صدق کوي.

⌧⌧⌧

د مېرمنې ځای مې تش دی، خو نه... بېځايه خپلو احساساتو ته تسليم شوی يم. نور به هغه څوك نه يادوم، چې تر يو عمر مينې او محبت وروسته يې خپل خاوند او ماشومان يوازې پرېښوول، خپل داسې خاوند يې يوازې کړ، چې يوازې يو څو مياشتې يې له ړندېدو څخه تېرېږي.

ماشومان ويده شوي دي... هی... څوك دی؟ لکه چې د وره غږ دی. ودرې ښه غوږ ونيسم... يه.... تېروتنه نه کوم. څوك کرار- کرار دروازه ټکوي. ډېره کراره يې ټکوي. ښايي زما مېرمن وي!

دا په خپله هغه ده. وېرېږي، چې په دې نيمه شپه کې يې نازنين ماشومان راويښ نه شي. ښايي دا احتياط به د خپل بېګناه خاوند لپاره کوي.

ای خدايه! څومره ښه شول، چې راغله. زړه مې هوسا کېږي. بيا به ورسره بد چلند نه کوم، هڅه کوم چې هر وخت راڅخه راضي او خوشحاله وي. اوس به ورته په زبات ورسوم چې څومره مينه ورسره لرم. ور پرانيزم په ډېره مينه يې پر خپل ټټر کښېکاږم، سر او مخ يې ورمچوم .

ښه! ژر به رااوچت شم او د وره لاستی به تاو کړم .

اه خدايه! څوك، د وره تر شا څوك نه شته.

خو دا لعنتي پيشي چېرې وه، چې ناڅاپه يې په خپل کرکجن غږ سره کور ته ټوپ کړل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ځم چې دباندې يې وباسم، اى بدجنسې، اى لعنتي پيشي! دا ته وې چې ور دې ټکاوه؟ اوس دې دباندې باسم.

اه خدايه! څومره ښه هوسا پر کټ پرته ده. خو داسې ښکاري لکه يوه سترګه چې يې عجيب حالت لري. داسې نه چې په خپله وي. اه خدايه! دا خو مې خپله پخوانۍ پيشي ده، اوس راستنه شوې، هماغه ړنده پيشي، هماغه حيوان چې ما ترې کرکه لرله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهنورد زریاب

عکس

اووه کلن وم، هره ورځ به چې له لارې تېرېدم، نو یو سپینږیری عکاس به مې لیده چې دېواله به یې ته نژدې په پیاده رو کې خپله زړه کمره درولې وه، خپله به هم پر څمکه ناست و او په چورتونو کې به ډوب و. د هغه کمره یوې صندوقچې ته ورته وه چې درې اوږدې پښې یې درلودې. یوې خوا ته یې یو سوری و چې هنداره ورباندې نښلول شوې وه، هغه وړکوټی سوری به تل په یو تور کاغذ چې خولۍ ته ورته و، پوښل شوی و. د صندوقچې راسته خواته لستوڼي ته ورته ټوکر راځړوند و.

کله- کله به مې لیدل چې سپینږیری عکاس کار کوي، د چا عکس به یې اخیسته، پر دې مهال به هغه سړی چې عکس به یې اخیستل کېده، دېواله ته د راځړول شوې توري پردې مخې ته پرځوکۍ کښېناست. سپینږیري عکاس به وړې کړکۍ ته سترګې ورنژدې کولې، د هنداري له سوري څخه به یې وړه خولۍ لیرې کوله او پر دې مهال به یې هغه سړي ته ویل:

"سر دې څه لوړ ونیسه... لږ کښته... نه، لږ لوړ.. زما لاس ته وګوره، همداسې واوسه."

ما به دغو ټولو کارونو ته په حیرانۍ سره کتل او له ځان سره مې ویل:

"په دې صندوقچه کې به څه وي؟"!

هرڅه چورت چې به مې واهه، ځان ته به مې ځواب نه شو موندلای.

څو شېبې وروسته به مې لیده چې سپینږیري به یو لوند کاغذ راکښه او پر دې کاغذ به د هغه سړي عکس ښکارېده، چې څو دقیقې مخکې د سورې لرونکې کړکۍ مخې ته ناست و. زه به نور هم حیرانېدم.

یوه ورځ دغه عکاس ته ورغلم او ومې ویل :

"زما عکس اخلې؟"

هغه په خندا سره ځواب راکړ:

"ولې نه."

" -څو غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" -نیمی وي وي، که سرترپښو؟"

" -سر تر پښو."

" -یوه قطعه وي؟"

" -هو – یوه قطعه."

" -لس افغانۍ."

تر هغې وروسته مې د خپلو پیسو په راټولولو پیل وکړ. غوښتل مې چې لس افغانۍ پوره کړم او خپل عکس واخلم. ډېرې ورځې تېرې شوې چې ما دا پیسې پوره کړې. یوه ورځ مې ټوله ذخیره لسو افغانۍ ته ورسېده. افغانۍ مې په جېب کې واچولې او سپینږیري عکاس ته لاړم، کله چې یې ولیدم داسې ښکارېده لکه زما په تمه چې وي. ویې پوښتم:

" -راغلې؟."

پیسې مې ورکړې او ومې ویل:

" -لس افغانۍ دي."

پرته لـه دې چې ویې شمېرې، جېب ته یې واچولې.

" -ښه، اوس راشه دلته ودرېږه."

د تورې پردې مخې ته پر څوکۍ ودرېدم. د هنداري لرونکي سوري خولۍ یې لیرې کړه او خپله یې خپلې سترګې کړکۍ ته ورنژدې کړې، هغه هنداري لرونکي سوري ته ځیر شوم، په زړه کې مې شوق په څپو و، په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کولای شو. ځان ته مې ویل:

" -عکس مې اخیستل کېږي. زما عکس."

د سپینږیري عکاس غږ مې واورېد:

"چپې خوا ته وګوره... نه! ... لږ .... راسته خوا ته ...لږ نورهم... بس"!!

لـه ځان سره مې سوچ کاوه چې دا عکس به مې څنګه وي؟

عکاس بیا وویل:

" -پښې دې لږې سره نژدې کړه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې د خپلې خندا مخنیوی نه شو کولای. شونډې مې سره لیرې شوې.

عکاس وویل:

"مه خانده."!

شونډې مې سره کښېکاږلې.

همداسې هنداره لرونکي سوري ته ځیر شوم او په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کاوه. د عکاس غږ مې واورېد.

" -ونه ښورې."!

د بُت په شان وچ ودرېدم، عکاس لـه کړکۍ څخه سترګې لیرې کړې او کړکۍ یې وتړله. هغه هنداره لرونکي سوری یې هم په هغې خولۍ پټ کړ او رانژدې شو، بیا یې سر تر پښو وکتلم او ویې ویل:

"ونه ښورې"!

د دې لپاره چې د خندا ښه مخنیوی وکړم، نو شونډې مې نورې هم سره کښېکاږلې، عکاس توره خولۍ لیرې کړه، هنداره لرونکی سوری راښکاره شو. وروسته یې بېرته بند کړ او ویې ویل:

" -خلاص شو."!

هوسا شوم، نوره خندا نه راتله، یوازې د خپل عکس لیدو ته په تلوسه کې وم.

عکس یې په یوه کاغذ کې راته وپېچه او رایې کړ. خو ګامه لیرې مې خلاص کړ، بېواکه مې وخندل. زه ومه. ټول شیان زما وو. چپنه، وړه لنګوټه، څپلۍ. ځان ته مې کتل چې ولاړ وم، لنګوټه مې یوڅه پورته شوې وه او وېښتان مې ښکارېدل. د سرتېرو (عسکرو) په شان نېغ ولاړ وم او شونډې مې داسې سره کښېکښلې وې چې ښکارېدل په زوره د خندا مخه نیسم.

په دې حال کې مې په سترګو کې حیرانتیا په څپو وه. چپنه مې پر بدن اوږده ښکارېده، د څپلیو څوکو مې هم خندوونکې بڼه درلوده، بیا هم ځان راته ښه ښکاره شو.

عکس مې جېب ته واچاوه او ومې ځغستل چې خپلې مور ته یې وښیم.

په کور کې مې خپلې مور ته وویل:

" -خپل عکس مې واخیست."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل:

" -راکړه چې وېې ګورم."

لاس مې جېب ته کړ، زړه مې په زوره ودرزېده، رنګ به مې هم الوتی و، ځکه عکس راښخه کوم ځای لوېدلی و، مور مې وپوښتلم:

" -ولې؟"

پرته لـه دې چې څه ووايم کوټې ته مې منډه کړه، خپله لار مې څو وارې ولټوله، خو عکس مې پيدا نه کړ. کور ته راغلم او په ژړا مې پيل وکړ. وروسته مې ماما هم راغی او وېې ويل:

" -هېڅ پروا نه لري ... زه به دې بل عکس واخلم".

مور مې سر راته ږمونځ کړ. نوي کالي يې راپه ځان کړل. ماما مې تر لاس ونيولم. چې عکس مې واخلي. خو سپينږيري عكاس ته ورنغی. وېې ويل:

" -برقي عکس اخلو."

زه يې يوې ښايستې عکسخانې ته بوتلم. زما عکس يې واخيست. ومې ليدل بيا هم زه ومه، خو دا عکس مې دومره خوښ نه شو، هېڅ خوند يې نه درلود. هغه عکس مې چې ورك کړی و، هر وخت په زړه کې و.

※※※

وروسته، کلونه تېر شول، ډېر عکسونه مې واخيستل، هېڅ يو هم راته د هغه لومړني عکس په شان په زړه پوری او ښکلی نه و.

کله چې د ښوونځي په وروستي ټولګي کې وم. يوه ورځ مې په يوه مجله کې پر يوه عکس سترګې ولګېدې، ټکان مې وخوړ. زما عکس و. هماغه عکس چې ورك کړی مې و:

يو کوچنی هلك و چې د سرتېرو په شان نېغ ولاړ و، چېنه وربانديې اوږده وه، وړه لنګوټه يې يوځه اوچته شوې وه او تور وېښتان يې ښکارېدل. د ځپليو څوکو يې خندوونکې بڼه درلوده. دې ماشوم خپلې شونډې سره کښېکښلې وې، چې د خپلې خندا مخنيوی وکړي. باړخوګان يې پړسېدلي ښکارېدل او په سترګو کې يې يوه لويه حيرانتيا په څپو ښکارېده، خپل تېر وختونه مې وليدل.

خندا راغله. د عکس لـه پاسه يې ليکلي وو: "د اوونۍ (هفتې) په زړه پوری عکس."

او تر عکس لاندې دا توري لوستل کېدل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

)يو خوشحاله كليوال هلك(

او ناڅاپه مې په ذهن کې راوګرځېدل: هغه سپينږيری عكاس به ژوندی وي، كه مړ؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

د اروا حمام

زه او زما اروا د ځانونو د مینځلو لپاره د ستر رود پر لوري روان شوو. کله چې ساحل ته ورسېدو، نو د یوه پټ ځای په لټه کې شوو.

هماغسې روان وو چې یو سړی مو ولید. هغه پر لویه توره تیږه ناست و، یوه کڅوړه یې په لاس کې وه، چې موتي ـ موتي مالګه یې ترې کښله او رود ته یې اچوله. زما اروا راته وویل:

"دی هماغه بدبین دی چې له ژوند څخه یوازې یوه سایهویني. باید له دې ځایه لاړ شو، ځکه د هغه د سترګو په وړاندې لمبا نه شو کولای".

له هغه ځایه لاړو او روان شوو، یوه خلیج ته ورسېدو، هلته هم یو سړی ولاړ و او پر یوې سپینې ګاړې یې تکیه کړې وه، په لاس کې یې د مرغلرو صندوق نیولی و. له صندوق څخه یې د قندو ټوټې راکښلې او رود ته یې اچولې.

زما اروا راته وویل: "دی هماغه خوشبین دی چې د نېکۍ او خیر لپاره ښه فالونه نیسي، راځه چې لاړ شو، ځکه ښه نه ده چې لوڅ مو دلته وویني."

روان شوو، یوه بل ساحل ته ورسېدو، هلته هم یو سړی و چې په ډېره مهربانۍ سره مړه ماهیان له ځمکې اخلي او رود ته یې اچوي. زما اروا راته وویل: "دی هماغه مینه ناك زړه سواند، سړی دی چې هڅه کوي د قبرونو مېشتو کسانو ته ژوند ور وګرځوي، باید ترې لیرې شو".

له هغه ځایه هم لیرې شوو، یوه بل ځای ته ورسېدو، هلته یو سړی ولاړ و چې سیوری یې پر اوبو ښکارېده، څپه به راتله او د سیوري انځور به یې ړنګاوه، هغه به بیا خپل سیوری غوړاوه او . . .

زما اروا راته وویل: "دی هماغه صوفي ډوله سړی دی چې له خپلو وهمونو څخه بوت جوړوي او بیا یې پرستش کوي، باید یوازې یې پرېږدو".

هغه مو هم تر شا پرېښود او رهي شوو، یوه داسې سړي ته ورسېدو چې له اوبو څخه به یې ځګونه او حبابونه را اخیستل او بیا به یې د عقیقو په جام کې اچول. زما اروا راته وویل:

"دی د ذهن او خیال هغه اسیر دی چې ځان ته د غنو له تار څخه جامې جوړوي. ښه نه ده چې لوڅ مو ووینې".

څو ګامه وړاندې لاړو، یو غږ مو واورېد چې ویل یې :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دا هماغه رود دی، خپله دی، هماغه ستر او پراخ رود "!

زه او زما اروا په ډېره بېړه د غږ پر لوري روان شوو. هلته مو یو سړی ولید چې رود ته یې شا کړې وه او ناست و، د حلزونونو دوه صدفونه یې په غوږونو کې، لکه دوې ځانګې او د خپل غږ ازانګه یې اورېده. زما اروا راته وویل:

"راځه له دې ځایه لیرې شو، دی هماغه لامذهبه زمانه ده، دوی له هغو ملکیتو سترګې اړوي چې پوهېدل یې ورته ګران وي، دوی حقیرو او بې ګټو جزیاتو ته مخ اړوي".

هغه مو هم تر شا پرېښود، یوه بل ځای ته ورسېدو، یو سړی مو ولید چې په لویو تیږو کې ګرځېده، سر یې ټیټ کړی و او په شګو کې یې سر پټ نیولی و. خپلې اروا ته مې وویل:

"راشه همدلته ځانونه ومینځو، ځکه دغه سړی به مو نه شي لیدلای".

اروا مې سر وښوراوه او ویې ویل:

"نه! هېڅکله نه! دغه کس چې ستا په وړاندې دی، د خدای له تر ټولو بدو مخلوقاتو څخه دی، هغه یو خبیث ګناهکار دی، چې د ژوند له ناخوالو ځان پټوي، نو ځکه ژوند هم خپلې نېکمرغۍ او خوښۍ ترې سپموي".

پر دې مهال مې د اروا په څېره کې خواشیني څرګنده شوه، په ترخه غږ یې وویل :

"راځه له دغو سواحلو لیرې شو، د ځان مینځلو لپاره پټ او امن ځای نه شو موندلای. زه نه غواړم چې ددغو سواحلو باد راسره لوبه وکړي او هوا یې زما په پاکه مینه کې وردننه شي او رڼا یې زما پر سپېڅلي بدن خپره شي".

تر هغه وروسته ما او زما اروا هغه ستر رود پرېښود او د یوه ستر رود په لټه روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماري لوييزه کاشنتيس

چاغه ماشومه

د جنورۍ مياشتې وروستۍ ورځې وې، چې يوه چاغه ماشومه راغله. د ژمي له پيله مې ماشومانو ته دکتاب ورکولو دود پيل کړی و. دوی به د اوونۍ پر يوه ټاکلې ورځ کتابونه راوړل او وړل به يې.

که څه هم زياتره ماشومان مې پېژندل، خو کله کله به داسې هم پېښېدل، چې د نورو کوڅو ماشومان هم په کتاب پسې راته راشي.

زياترو ماشومانو به په کور کې د مطالعې لپاره زيات وخت درلود. خو ځينې به داسې وو، چې هملته به کښېناستل او په لوستلو به يې پيل کاوه.

زه به هم د مېز تر شا کښېناستمه او په خپل کار به لګيا شومه، ماشومان به د کتابونو المارۍ ته نژدې په کتاب لوستلو بوخت شول. دوی به ما ته مزاحمت نه کاوه، زما لپاره به ډېر په زړه پورې وو.

يوه جمعه، يا به شنبه وه، چې يوه چاغه ماشومه راغله، البته دا داسې ورځ وه، چې ما چا ته کتاب نه ورکاوه.

غوښتل مې له کوره ووځم، خوتر دې وړاندې مې تکل وکړ، هغه خواړه، چې تيار کړي مې دي، د خوړلو لپاره خپلې کوټې ته راوړم. څو شېبې وړاندې يو کس راسره و، کله چې لاړ، نو د سرای دروازه يې خلاصه پرېښې وه. ما د خوړو پتنوس پر مېز ايښی و او غوښتل مې چې يو بل شی هم له پخلنځي څخه راوړم، چې دغه چاغه ماشومه مې مخې ته راشنه شوه. څه کم دوولس کلنه نجلۍ به وه، زوړ بالاپوښ يې په ځان او تور بوټونه يې په پښو وو. په لاس کې يې د ښوېېندوکي (يخمالك) ځانګړي بوټونه نيولي وو، څېره يې راته اشنا غوندې وه، دا چې له کوم غږ پرته کوټې ته راننوتلې وه، ټکان مې وخوړ. له تاسو څه پټه لږه ووېرېدمه هم.

په حيرانۍ سره مې وپوښتله:

"ما پېژنې؟"

چاغې ماشومې چې پر خپله غټه خېټه يې لاس ايښی و، ولاړه وه، هېڅ يې هم ونه ويل. په خپلو روښانه او ځلېدونکو سترګو يې راوکتل.

ومې پوښتله:

"کتاب غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل يې هم ځواب رانه کړ، خو زه ډېره حيرانه هم نه شوم. پوهېدمه چې زياتره ماشومان له سړي څخه شرمېږي. ځکه يې بايد مرسته وشي. له الماری څخه مې څو کتابونه راوکښل او د هغې مخې ته مې کښېښوول. وروسته مې د ښتولو او لېسټ کتابچه پرانيستله او ومې ويل:

"نوم دې څه دی؟"

ويې ويل:

"ما ته پنډوګۍ وايي."

ومې پوښتله:

"زه دې هم بايد په همدې نوم وبولم؟."

ويې ويل:

"ما ته کوم فرق نه لري."

زما په خندا يې ری ونه واهه. خو زه کولای شم، په ياد کړم، چې په دې شېبه کې يې څېره زياته دردناکه شوه او ځورېده. ما هم ورته زياته پاملرنه ونه کړه او خپلو پوښتنو ته مې دوام ورکړ:

"په کومه مياشت کې پيدا شوې يې؟"

هغې په ارامۍ سره وويل:

"په سلواغه (دلو) مياشت کې."

په دې ځواب يې خوشحاله شوم. همداسې مې وليکل. بيا مې د کتابونو خوا ته مخ واړاوه او ومې پوښتله:

"کوم ځانګړی کتاب غواړې؟"

خو په دې وخت کې مې وليدل چې نجلۍ هېڅ کتابونو متوجه نه ده او سيده د چايو او خوړو پتنوس ته ګوري.

بيا مې ترې وپوښتل:

"لکه چې غواړې ډوډۍ وخورې؟"

نجلۍ د سر په اشاره هو وکړه. ما حس کړل چې په دې اشاره کې په درد او رنځ لړلې حيرانتيا پټه ده. څرنګه چې تر دې کچه يې په مقصد پوه شوې ومه، خواشينې وه. د ډوډۍ ټوټې يې يوه په بلې پسې تېرولې. په ډېره اشتها يې ډوډۍ خوړله. وروسته مې ځان په دې ملامت کړ، چې ولې يې په مقصد پوهه شوې ومه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډوډۍ خوړلو وروسته پر خپل ځای کښېناستله، په بې پروا سترګو يې شا و خوا ته کتل. په دې کې داسې حالت ليدل کېده، چې په ما کې يې کرکه او غوسه راپاروله. هو؛ له دغه ماشوم ښځه مې بد راغلي وو.

ښايسته او پنډ صورت، د خبرو ډول، لنډه دا چې هرڅه يې راته کرکجن وو. که څه هم تکل مې کړی و، چې د هغې له کبله به له چکروهلو ښځه ډډه کوم، خو بيا مې هم دوستانه چلند ورسره ونه کړ. چلند مې سوړ او ظالمانه و.

د خپل مېز تر شا کښېناستلم او په کار لګيا شوم. که څه هم پوهېدمه چې له مطالعې سره مينه نه لري. په بې پروايۍ سره مې ورته وويل:

"که زړه دې کېږي، کولای شې کتاب ولولې."

ايا دې ساړه او ظالمانه چلند ته دوستانه ويلای شو؟ غوښتل مې چې څه وليکم. خو ونه توانېدم، ځکه داسې مې احساسول، چې کوم شيز مې ځوروي. داسې وم لکه څوك چې غواړي د کوم مطلب په باب سوچ وکړي. خو ونه توانېږي، د ناارامۍ دغه احساس يې تر هغه وخته نه ليري کېږي، چې خپلې پوښتنې ته سم ځواب ونه مومي. زه هم په دغسې يوه حالت کې ومه. نور مې زغم له لاسه ورکړ او نجلۍ ته مې مخ واړاوه، ورسره په خبرو لګيا شوم.

"بله خور يا ورور لرې؟"

" _هو! لرم يې"

"_په مينه ښوونځي ته ځې؟"

" _هو! په ډېره مينه."

" _له کوم کار سره زياته مينه لرې؟"

"_څه مو وويل؟"

په وارخطايۍ سره مې وويل:

"مقصد مې دا و، چې کوم کسب دې زيات خوښېږي؟"

"_نه پوهېږم."

" _لکه چې الماني ژبه دې زياته خوښېږي؟"

" _نه پوهېږمه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس کې مې پنسل و، ومې څرخاوه، په ما کې یو ځوروونکی احساس راوپارېده، چې هېڅکله هم د دغه ماشوم له راتګ سره یې اړیکي نه لرل.

په لړزانده غږ مې ترې وپوښتل:

"خامخا به دوستان لرې."

" ـ اوه، هو"!

" ـ ضرور به یو، تر نورو ډېر دربانديې ګران وي؟"

" ـ نه پوهېږم"

په خپل بالاپوښ کې یوه چینجي ته ورته وه، د یوه چینجي غونډې یې ډوډۍ خوړله، اوس یې هم د یوه چینجي غونډې بویونه کښل.

په داسې حال کې چې ټول بدن مې د غچ اخیستنې له هوس څخه ډك و، له ځان سره مې سوچ وکړ، چې نور به هېڅ هم نه ورکوم.

خو څو شېبې وروسته بیا ووتم او څه نور خواړه مې ورته راوړل. ماشومه په پیل کې ورته حیرانه شوه. خو وروسته یې په خوړلو پیل وکړ.

بېخي د چینجي غونډې وه. په ارامۍ سره یې ډوډۍ خوړله. ما په دښمنانه نظر ورته کتل. ورو- ورو د دې ماشومې کارونو ځورولم، کله چې یې د خپل بالاپوښ تنۍ خلاصولې، له ځان سره مې سوچ وکړ: څومره مسخره سپین کالي یې په ځان کړي، یخن یې څومره خندوونکی جوړ کړی دی.

بیا د مېز شا ته کښېناستم او په کار بوخته شوم. خو د ماشوم د خولې اواز، چې د تورو ځنګلي باښو اواز ته ورته و، د انساني غمونو او خواشینیو یادونه راژوندي کړل او طبیعت یې راته ختېه کړ.

له ځان سره مې فکر وکړ: له ما نه څه غواړې؟ یوازې مې پرېږده!

داسې مې احساسول چې غواړم ماشومه په خپلو لاسونو له خونې وباسم. خو وروسته مې د دې پرځای چې دباندې یې وشړم، بیا خبرې ورسره پیل کړې:

دا ځل مې هم د تېر په څېر، ظالمانه پیل وکړ:

"غواړې یخمالك ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"_هو."!

په داسې حال کې چې د ښوينډوکي (يخمالك) بوټونوته، چې په لاس کې يې وو اشاره وکړه، ومې پوښتل:

"ته کولای شې پر کنګل ښه لوبه وکړې؟"

"_خور مې تر ما ښه لوبېږي"

يو وار بيا يې د غم شپول پر څېره راتاوه شوه. پوښتنه مې وکړه:

"خور دې څه ډول ده، ستا غوندې؟"

ماشومې ځواب راکړ:

"اوه، نه! هغه ډېره ډنګره ده، وېښته يې تك تور او كوت- كوت دي. په دوبي كې چې موږ په کلي کې يو، خور مې د تالندې او برېښنا پر وخت له ځايه اوچتېږي او د كور لوړ منزل ته خېژي، هلته كښېني او سندرې وايي."

"_ته څه کوې؟"

"_زه په خپل کټ کې پاتېږم، ډېره وېرېږم."

"_خور دې اصلاً نه وېرېږي، داسې نه ده؟"

"_هو! هغه هېڅ وخت نه وېرېږي، هغه له لوړه ځايه اوبو ته ځان اچوي، تل په سر خېز وهي، بيا په لمبا له هغه ځايه ليرې کېږي"....

په تلوسې سره مې وپوښتل:

"خور دې کومه سندره وايي؟"

هغې په خواشينې څېره وويل:

"هرڅه چې يې زړه وي، شعر هم وايي."

"_او ته؟"

"_زه هېڅ کار نه کوم."

له ځايه اوچته شوه او زياته يې کړه:

"نوره به لاړه شم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس مې ور اوږد کړ. د هغې چاغې ګوتې مې کښېکاږلې. زه هېڅ نه پوهېدمه چې په هغه شېبه کې مې څه احساس درلود.

ورته ومې ويل:

"هر وخت چې بېکاره وې، بيا راشه"

په ساړه نظر يې راوکتل او له خونې څخه ووته.

ما بايد په دې وخت کې د ارامۍ احساس کړی وای. خو کله چې مې د وره د تړل کېدو غږ واورېد، په بيړه مې منډه کړه، خپل بالاپوښ مې په ځان کړ او له زينو څخه کښته شوم. هغه وخت له کوره ووتم، چې نجلۍ زموږ له سړك څخه بل واټ ته واوښته .

له ځان سره مې سوچ وکړ، چې زه بايد د دې چينجي يخمالك وګورم. د دې لپاره چې نجلۍ راڅخه ورکه نه شي، نو ګامونه مې تېز کړل او ورپسې وم .

هغه وخت چې دغه نجلۍ ما ته راغله، غرمه وه، خو اوس مازيګر راتلونکی و. سره له دې چې په دې ښار کې مې د ماشومتوب يو دوران تېر کړی و. خو بيا يې هم په واټونو او څلور لارو کې سمه بلده نه ومه. ډېر به راته نااشنا ښکارېدل. ناڅاپه د هوا د حرارت بدلون ته متوجه شوم. مخکې هوا ډېره سړه وه، خو اوس داسې توده شوه چې د بامونو واوره ويلېدله او د اوبو ځاځکي ترې روان وو .

له ښاره ووتو، د وړو باغ لرونکو کورونو له مخې تېر شوو، ناڅاپه نجلۍ راڅخه ورکه شوه، کله چې وړاندې لاړمه، نو يوه لوی ډګر ته ورسېدم، چې يخمالکونه په کې جوړ کړل شوي وو.

زما ياد شول چې دلته د اوبو يو کوچنی ډنډ و، چې شا و خوا يې يو ځنګل و. د ماشومانو د لوبې ډګر په لويو ځلاندو څراغونو روښانه و. د بېلابېلو سندرو او د ماشومانو د شورماشور اوازونه تر غوږ کېدل.

دغې صحنې دومره وپارولم، چې هغه نجلۍ مې هېره شوه. تر څو دقيقو وروسته مې وليده، چې په يوه ګوښې ځای کې ناسته وه. يوه پښه يې پر بله اړولې او هڅه يې کوله، چې په يوه لاس د يخمالك د بوټ بند وتړي او په بل لاس يې د هغه پېچ ټينګاوه.

له ځايه اوچته شوه او هڅه يې وکړه، چې پر کنګل لوبه وکړي، څو ځلې ولوېده، خو بېرته به اوچته شوه، په دې وخت کې يې د يوه شکونې بڼه خپله کړه .

وربېځو ته ورته غبار، فضا نيولې وه. يوڅه تياره ښکارېده. په بېتابۍ سره مې چغې کړې:

"ژر دې لوبه پايته ورسوه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې نجلۍ د لوبې له ډګر څخه د راوتلو رښتینې هڅه پیل کړه. خو دا هڅه یې زما د غږ لپاره نه وه، بلکې بل چا ورته په پرله پسې ډول نارې وهلې:

"پنډوګۍ! راشه."

له ځان سره مې وویل: کېدی شي دا یې مشره خور وي. یانې هغه کس چې ښه نځا کولای شي. همدغه راز د تالندې او برېښنا په وخت کې سندرې وایي.

په دې وخت کې مې احساس کړل، چې زه یوازې د هغې لپاره راغلې یمه. وروسته هغه خطر ته ځیر شومه، چې ماشومانو ته متوجه وي.

د سیند آه د بخار په ډول اوچتېده. داسې ښکارېدل چې کنګل ماتېدو ته نژدې کېږي. ما د اه دغه اواز د اوبو له ژورو اورېده، خو ماشومان ترې بېخبره وو .

نه! ماشومانو به نه اورېده، ځکه که یې اورېدای، نو دغې چاغې نجلۍ به لوبه نه کولای او خور به یې ورته نه خنلای. نه به نڅېدلای او لاس به یې نه ورته ښوراوه. نجلۍ هغې برخې ته نژدې شوه، چې د کنګل رنګ یو څه تت و او داسې ښکارېدل چې ډېر نازک ځای وي. په سر کې یې ځان تر شا کړ، خو ترې تېره شوه، یوازې خور یې هغه خطر ته متوجه شوه. په لوبو- لوبو یوې لوړې برخې ته ووته.

زه هم کرار- کرار هغې سیمې ته نژدې شوم، چې کولای مې شول، ټول لوبېدونکي ماشومان په اسانۍ سره وګورم.

د کنګل پرمخ رامنځته شوي درزونه لیدل کېدل، چې د اوبو څګونه ترې راوتل. ما ښه ولیدل چې د چاغې نجلۍ تر شا کنګل ماشت شو او دا هغه ځای و، چې مخکې یې خور پرې نڅېده. باید ووایم چې دغه درز هغې ته کوم ځاني خطر نه درلود.

خو هغه څه چې پېښ شول دا وو، چې چاغه نجلۍ ناڅاپه یو متر په اوبو کې ننوته او شا و خوا ته یې د کنګلونو ټوټې راټولې شوې، که څو ګامه نور هم وړاندې تللای، نو کولای یې شول، ځان وچې ته ورسوي او زه یې هم مرسته وکړم.

تر څو، ناڅاپي حرکتونو وروسته یې شا و خوا ته اوبه زیاتې شوې او تر لاسونو لاندې کنګلونه یې په کړس- کړس سره ماتېدل.

فکر مې وکړ چې ډوبه نه شي، خو دغې پېښې په ما کې هېڅ ډول رحم راونه پاراوه، هغې نجلۍ ناڅاپه خپل سر لوړ ونیو .

شپه رارسېدلې وه، سپوږمۍ د ورېځو ترشا ښکارېده، ښه مې ولیدل چې په څېره کې یې ډېر بدلون رامنځته شوی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځېرې حالت يې، ژوندي پاتې کېدو ته د هيلې او غوښتنې څرګندوی و. لکه د مرګ په وړاندې چې ولاړه وي، هڅه يې کوله خپله تړوله هستي او ژوند په غېږ کې ټينګ ونيسي.

هو! زه باور لرم چې هغې له مرګ څخه کومه فاصله نه درلوده، نو ځکه راتيتېه او د هغې سپينې ځېرې ته ځيره شوم، چې زما پښو ته په اوبو کې ډوبه شوې وه. کټ مګټ داسې وه، لکه زه چې په تور رنګه سېلاو کې خپله ځېره وينم.

نجلۍ، چې هرڅنګه وو، ځان يې تر وچې پورې ورساوه. خپل لاسونه يې اوږده کړل او په خپل ټول قوت سره يې هڅه وکړه د وچې او اوبو ترمنځ سيمه کې په ټك وهل شويو لرګينو مېخونو لاسونه ټينګ کړي. وزن يې زيات و، ګوتې يې ټپي شوې وې. بيا په اوبو کې ولوېده، يوځل بيا يې د ځان د خلاصون لپاره هڅه پيل کړه. دا له مرګ څخه د ژغورنې لپاره يوه اوږده او وېروونکې جګړه وه.

اوس مې احساسول چې غواړم له دغې چاغې ماشومې سره مرسته وکړم. خو په دې وخت کې پوه شوم چې زما مرستې ته اړتيا نه لري. ما ته څرګنده شوې وه، چې...

دا چې هغه شپه څنګه کور ته راغلمه، په ياد مې نه دي. دومره مې ياد دي، چې په زينو کې مې يوه ګاونډۍ ته وويل:

"د اوبو لږ ساحل او د هغه شا و خوا چمن او تور ځنګلونه پاتې دي."

خو هغه مې په ځواب کې ويلي وو :

"هېڅ هم نه شته."

کله چې کور ته ورسېدم. پر مېز مې کاغذونه پاشل شوي وو. په هغو کې مې خپل يو پخوانی عکس پيدا کړ، دغه عکس يوه چاغه نجلۍ ښووله، چې سپين وړين کالي يې په ځان او روښانه سترګې يې وې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

ځانــــپـــېژندنه

د بیروت په یوه باراني شپه کې، سلیم افندي د مېز تر شا کښېناست، مخامخ یې د کتابونو الماری وه. د هغه پر شا وخوا لرغوني کتابونه او سره پاشلې پاڼې لیدل کېدې.

کله کله به یې سر خوځاوه او تر خولې به یې د سګرېټو لوګي هوا ته خوشې کول. سلیم افندي دا مهال د یوې فلسفي رسالې په لوستلو بوخت و. دغه رساله د ځانپېژندنې په باره کې وه. چې سقراط د خپل شاګرد (اپلاتون) لپاره لیکلې وه.

سلیم افندي لکه څنګه چې رسالې ته ځیر و، یوه پاڼه به یې واړوله او په خپل ذهن کې به یې د فلسفې د پوهانو ویناوې څېړلې او شنلې.

کله چې ښه په موضوع کې ژور شو، ناڅاپه له ځایه اوچت شو. لاسونه یې سره وغزول او زیاته یې کړه:

"هو، هو! ځانپېژندنه د ټولو پېژندنو مور ده. خو: زه، زه باید ځان وپېژنم. ښه په ژوره او دقیقه توګه. زه باید د اروا له اسرارو پرده اوچته کړم او ځان له پټو رازونو خبر کړم. زه باید ځان ته خپل مادي او مانیز (معنوي) وجود وروپېژنم او دغه دوه پټ اسراره راڅرګند کړم"...

دغه توري یې په حماسي لهجه تر خولې راووتل او په سترګو کې یې هم "پېژندنې ته د مینې" اور په نڅا شو.

له کتابتون څخه ووت او تر څنګ کوټې ته ننوت، په دې خونه کې یوه لویه هنداره ځړېده. د بوت په شان هندرې ته مخامخ ودرېد او په هنداره کې یې خپل انځور ته په غور سره وکتل، د خپل سر بڼې، د بارخوګانو لیکو، د قد کوږوالي، قد او قوارې ته ښه ځیر شو او په چورتونو کې لاړ.

نیم ساعت دغسې پاتې و. ته وا ازلي اندېښنې کوم نابلده فکرونه وربانديې نازل کړي، چې دی د هغوی په واسطه د خپلې اروا پټو اړخونو او د ځان پېژندنې ته ورسېږي.

وروسته یې ورو شونډې سره لیرې شوې او ځان ته یې وویل:

"زما قد لنډ دی، د ناپلیون او ویکټور هوګو قدونه هم لنډ وو .

زما د سر مخکېنۍ برخه وېښتان نه لري، کټ مټ د شکسپیر د سر غونډې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پزه مې بدرنګه ده او لږه کږه هم ښکاري، د ولټر او جورج واشنګټن پزې هم همدغسې وې.

يوه سترګه مې معيوبه ده، د پولس رسول او نېچه سترګې هم معيوبه وې، شونډې مې پنډې دي، بېخي د سيسرون او څوارلسم لوبي په شان. د غاړې په پنډوالي کې هم هانيبال او مرقس انتيونيوس ته ورته يم .

خو غوږونه مې مستطيلي بڼه لري او غټ دي، عيناً د برونر او سوانتېس د غوږونو په څېر. بارخوګان مې سره راوتلي ښکاري او شونډې مې سره نښتلي، د ولپ لافيات او ابراهام ليکنلن په شان.

اوږې مې لږې د شا خوا ته کږې دي، د ګوله اسميټ او ويليام بټ د اوږو په شان.

يوه اوږه مې جګه، بله مې ټيټه ښکاري، د اديب اسحاق د اوږو په شان .

د لاسونو پټوکي مې کلك او د لاسونو ګوتې مې لنډې دي، د ويليام بليك او د انتوني د ګوتو په شان.

ګردسره ډنګر يم او دا اکثره د هغو پوهانو ځانګړنه ده، چې بدن يې تل د اروا له کبله په رنځ او کړاو کې وي.

تر ټولو حيرانوونکې خو لا دا چې د ليکنې او مطالعې پر وخت بايد خامخا د بالزاك په شان زما تر څنګ د قهوې يو ګېلاس پروت وي. همدغه راز کټ مټ د تولستوی او ماکسيم ګورکي په شان مينه لرم چې له کروندګرو او کليوالو خلکو سره ناسته ولاړه ولرم.

دا درې ورځې کېږي، چې مخ او لاسونه مې نه دي مينځلي، په دې توګه بتهون او والت ويتمن ته ورته يم. دغه راز د مېرمنو د خاوندانو د نشتوالي پروخت د هغوی له کيسو څخه د بوکاچيو او ريبالي په څېر خوندونه اخلم .

لکه څنګه چې ابي نواس او الفرډ دوموسه له شرابو سره مينه لرله، زه هم ترې په کمه نه يم. همدغه راز د خوندورو خوړو په خوړلو کې هم بيا د تاريخ له خېټورو په کمه نه يم.“

سليم افندي لږ غلی شو. وروسته يې په داسې حال کې چې خپل تندی يې ګراوه، وويل:

"دا هم زه او دا هم زما حقيقت! زه د تاريخ د نامتو کسانو د صفاتو يوه ټولګه يم. څوك چې دغه ځانګړنې ولري، بايد چې په دې نړۍ کې ستر کارونه وکړي. د ځان او نفس پېژندنه د ټولو پوهنو دروازه ده او ما نن شپه خپل ځان وپېژانده. له دې کبله تر دې شپې وروسته به يوه ستر کار لاس پورې کوم. هغه کار چې هستۍ د هغه لپاره په ما کې دغه بېلابېل صفات ځای کړي دي.

زه نه پوهېږم چې هغه ستر کار به څه وي؟ خو باور لرم، که هر څوك زما د ظاهر او باطن صفات ولري، هغه به د روزګار له نادرو او نوابغو کسانو څخه وي... ما ځان وپېژانده"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دې مهال سلیم افندي چې په څېره کې یې د خوښۍ نخښې څرګندېدې، په قدم وهلو پیل وکړ. په دې وخت کې یې له ځان سره دغه بیت زمزمه کړ:

باید چې په دې دومره بې نظیره صفاتو

داسې کار ترسره کړم چې چا لا نه وي کړی

خو یو ساعت وروسته زموږ د داستان اتل په نامنظمو جامو کې پر کټ باندې په خوب کې ډوب شو او خراری یې هوا ته جګېده. داسې خراری چې د انسان د غږ پرځای د ژرندې د پل غږ ته ورته و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوييزه رين زر

يو بوډا مري

خاله اميلي د خپل خاوند د مړينې له کبله يو کال وروسته مړه شوه. د مرگ علت يې څرگند نه شو، ډاکټر د ښخونې په جوازپاڼه کې د مړينې علت (د زوړتوب کمزوري) وښووله. په هماغه حال کې يې اوږې پورته واچولې، ځکه خاله اميلي شپېته کلنۍ ته هم نه وه ورسېدلې.

خو له دې پرته يې څه ليکلای شوای؟

ډاکټر هغه نه پېژنده، خو ما پېژندله. له دې کبله يې د مړينې په علت هم پوهېږم. گوډفريد اکا تر اميلي لس کاله مشر و. په خپل ټول عمر کې نه و ناروغ شوی. کله چې خاله اميلي مورې ته په يوه پوستکارډ کې خبر راکړ، چې: گوډفريد اکا غواړي له تاسو سره وگوري، نو وړاندې تر دې چې غلي پاتې شو، حيران شوو. د فبرورۍ په پای کې هوا سړه وه. مور خپل لومړني ماشوم ته انتظار ايست. خاوند به مې ويل:

"له دې وضعې سره سفر نه شي کولای. پر دې سربېره، ته خاله اميلي ښه پېژنې، چې گوډفريد والگي وهلی وي او خاله اميلي يې مرسته نه شي کولای."

خو له اندېښنې ځخه مې احساس کړل، چې:

"له تاسو سره وگوري" جمله بايد همداسې وي. دی به يو وار له مور سره وگوري. بس! په دې توگه روان شوو.

زما خاوند پټر وويل:

"پوهېږې؟ که گوډفريد اکا تر خاله اميلي زيات عمر درلودای، ښه به و. که دا موضوع سرچپه پېښه شي، بيا به هم ښه وي. دا لويه بې انصافي ده."

گوډفريد اکا چې له اميلي سره د واده تړون کاوه، نو اميلي ډېره ښايسته وه. گوډفريد ډېره مينه ورسره کوله. بده يې اموخته کړې وه. همدغه گوډفريد و، چې سهار به له خوبه پاڅېد، نو اور به يې بل کړ، اميلي ته به يې چای تيارولې او ورووړلې به يې.

دا گوډفريد و، چې غوښه او سابه به يې رانيول، د کور له نوکر سره به يې لانجه کوله. مېخونه يې ټك وهل، تنہۍ به يې گنډلې. لنډه دا چې ټول کارونه به يې کول. په لومړي سر کې دغه کار د اميلي لپاره په زړه پورې و. خو وروسته ورسره روږدې شوه. اخر يې حوصله پايته ورسېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم زوی يې نه درلود. ځکه چې اميلي نه غوښت او ګوډفريد يې هم خبره منله. په دې توګه زيات کلونه تېر شول. دوی به د دوو پرديو په شان سره ژوند کاوه. اميلي به د ورځې په کټ کې غزېدلې وه، مطالعه به يې کوله او د هرې ورځې په تېرېدو سره چاغېده. ګوډفريد هم په شراب څښلو پيل وکړ او چاغ شو. هېڅ وخت يې سره خبرې اترې نه کولې، لکه څنګه چې ښکارېدل، په دې برخه کې يې د يو بل په وړاندې بې پروايي ښووله. يو ځل مې له ګوډفريد څخه وپوښتل:

"ولې له يو بله نه بېلېږئ؟."

په حيرانۍ سره يې راوکتل او ويې ويل:

"جلا شو؟ په څه دليل؟"

په وارخطايۍ سره مې وويل:

"کوم مقصد مې نه درلود، ګومان مې وکړ، ته له اميلي سره خوښ نه يې."

په سړه سينه يې ځواب راکړ:

"ته فکر کوې همداسې به وي؟ ما په دې اړه هېڅ فکر نه دی کړی."

تر لږې چوپتيا وروسته يې وويل:

"کار هغه چا وکړ، چې پيل کړی يې و."

ما چغې کړې:

"اوه خدايه! انسان نه شي کولای د خپلې ناسمې ټاکنې له کبله شل کاله په عذاب کې ژوند وکړي."

په مينه يې پر اوږه وټپولم او ويې ويل:

"ولې؟ انسان کولای شي د ژوند تر پايه، د ژوند تر پايه."

دغه چاغ او توربخونه سړی راباندې ګران و. زما د ترحم او درناوي احساس يې پاراوه. د ده په وړاندې مې د درناوي احساس زيات و. عجيبه خو دا چې ګوډفريد اکا به د شپې نشه او مست کور ته راته. د ورځې له خوا به يې خلکو ته پټاټې سپينولې، ناولي لوښي به يې مينځل، بيا به يې هم د خاله اميلي توند خوی زغامه، چې په ظاهره احمقانه ښکارېده .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د لومړي ځل لپاره "ژور" توری واورېد، یوه شېبه د ګوډفرید اکا په سوچ کې ولوېدم. اوس تر یوه عمر وروسته، دوی دواړه زاړه، غوږونه یې درانه او سترګې یې کمزورې شوې وې. ژوند یې هم د باراني ورځو غونې غمجنوونکی او کهال و.

د ګوډفرید لپاره هم دا ستونزمنه وه، له خپلې مېرمنې سره چې د یوه درانه بار غوندې یې پرې سنګیني کوله، په هوسایۍ سره ژوند وکړي، دا کوم عدالت دی، چې خاله امیلي د یوې غوښې فاتحې او بریمنې مېرمنې په توګه انځور کړو؟

کله چې خاله امیلي ور پرانیست، لومړی نظر یې پر ما پرېوت، خپل سر یې په لاسونو وواهه او چغې یې کړې:

"اخ! مهربانه خدایه! دا هم ورزیاته شوه."

پتر هغه لږ لیرې کړه او ویې پوښته:

"ګوډفرید اکا ځنګه دی؟"

امیلي په داسې حال کې چې ما ته ځیر وه، ویې ویل:

"حال یې خراب دی، مري"!

دا جمله یې دومره عادي وویله، تا به ویل د خوږو د تیارولو په اړه خبرې کوي. وروسته یې ورزیاته کړه:

"سینه بغل دی"

بیا یې د خوب د کوټې ور پرانیست او ویې ویل:

"خپله هلته دی، تر دې زیات به یې تاب ونه لري."

په کرکه یې کرار وویل:

"غلی شه."!

امیلي په حیرانۍ سره راوکتل او ویې ویل:

"ولې؟ هغه بېسده دی. اوس یې نه اوري."

د ګوډفرید اکا لاس مې ټینګ ونیو. په پرانیستلو سترګو یې چت ته کتل. ګومان مې وکړ، چې پېژندلې یې یم. که دغه پېژندنه د یوې شېبې لپاره هم وي.

ورو مې له امیلي څخه وپوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نورې خبرې نه کوې؟"

خو ما هېر کړي وو، چې د خاله امیلي غوږونه هم درانه دي او په اسانۍ سره نه اوري. په داسې حال کې چې خپلو غوږونو ته یې لاس وروړی و، ویې پوښتل:

"څه دې وویل؟"

ومې ویل:

"د باندې به ووځو"

ویې ویل:

"ولې دباندې؟ ما تر اوسه بخاري نه ده لګولې. ځان ته به قهوه هم تیاروم."

وروسته یې په ناکرارۍ سره زیاته کړه:

"په کور کې د خوړلو لپاره څه نه لرم، پېرودل، خو د ګوډفرید پر غاړه وو. زه په دې برخه کې هېڅ تجربه نه لرم."

پتر د ځینو توکو د رانیونې لپاره ووت، ما د پېروي ډبلی د کارونې لپاره پرانیست. خاله امیلي د قهوې د تیارولو په وخت کې په زوره خبرې کولې:

"نن نهمه ورځ ده، هغه ورځ چې هرڅه څرګندېږي، ډاکټر خو وایي، چې صحت یې ښه کېږي. خو هغه یو احمق سړی دی. هر څوك لیدای شي او ویني چې ګوډفرید د مقاومت ځواك نه لري. په ژوند کې یې زیات شراب څښلي، اوس نوهرڅه تمام شوي دي."

امیلي قهوه واېشوله.

ومې پوښتله:

"زما په اړه یې کومه پوښتنه وکړه؟"

"_هو! هماغه شپه چې تبې نیولی و."

په غوسه شوم او ومې ویل:

"ولې دې هماغه وخت راته ونه لیکل؟"

په حیرانۍ سره یې اوږې پورته واچولې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه مرسته به دې ورسره کولای؟"

" ـــوه خدايه! ښايي زما راتګ ورته تسلی ورکولای."

پرته له دې چې خواشينې وي، ويې ويل:

"څه فکر کوې، چې مرسته به دې اغګزناکه وای؟ زه خو يې تر څنګ وم."

فکر ته مې يوه خبره راغله، خو ومې نه کړه. د کوچو کوچنی ډبلی مې راواخيست او د ګوډفريد څنګ ته ورغلمه .

د پخوا په شان ويده و. لږ کوچې مې د هغه پر وچو او چاودلو شونډو چې د نيم سوي لرګي په شان وې، کښېښوول.

د هغه کوچې زيات خوښېدل، ان د شرابو په شان. خو اوس يې د خوړلو توان نه درلود. کوچې يې له شونډو څخه پر ناخرېيل شوې زنې راتوی شول. کله چې خاله اميلي له چاينکې سره راننوتله، چغې يې کړې:

"څه کوې؟ حيف چې دغه کوچې هسې ضايع کوې، ته خو وينې چې دی څه نه شي خوړلای."

خو ما د هغه پر شونډو د کوچو له موړلو لاس وانه خيست. د ستونې حرکاتو يې ښوول، چې لږ کوچې يې سوي ستونې ته ننوتلي دي .

پتر له ډوډۍ او کوچو سره راغی او له خاله اميلي سره يې يوځای په خوړلو پيل وکړ. اميلي په داسې حال کې چې خپله ګوله يې ژووله، وويل:

"دوې ورځې کېږي چې څه مې نه دي خوړلي، ګوډفريد به هرځل د اتو ورځو اړتيا وړ خواړه کور ته راوړل. دا لسمه ورځ ده، دوې ورځې مخکې هغه خوراکي توکي خلاص شوي دي."

پتر پوښتنه وکړه:

"دی ولې ناروغ شوی؟."

اميلي اوږې پورته واچولې:

"کېدی شوای دغه ناروغي ورپېښه نه شي. خو دی زيات بې پروا دی. والګي وهلی و، ما ورته وويل: چې په کور کې پاتې شي. خو ده ټينګار کاوه، چې زه بايد خريد وکړم، خو کله چې راستون شو، تبې نيولی و."

پتر وويل:

"لا حول والله! سره له دې چې سړو وهلی و، ولې دې پرېښود چې له کوره ووځي؟ نه شوای کېدای چې دا ځل ته دا کار وکړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیلي زیاته کړه:

"زه؟ په داسې حال کې چې هغه څلوېښت کاله پیرودل کړي، زه ولې دغه کار وکړم؟"

پتر اّه وکیښ.

خاله امیلي وویل:

"اوس چې تاسې دلته یاست، نو د ښځېدو تر ورځې به همدلته یاست، سمه ده؟."

پتر په خواشینۍ سره وویل:

"نور نو بس دي، ته غواړې چې موږ په دې باب سوچ وکړو، چې ته د ښځېدو تر ورځې ارام نه شې موندلای؟."

په عجیبه انداز یې پتر ته وکتل او زیاته یې کړه:

"څنګه چې مو زړه وي. هغسې فکر وکړئ."!

وروسته ووتله.

کله چې راستنېده، هوا تیاره کېده. امیلي وپوښتل:

"تر اوسه لا ساه کاږي؟"

هېڅا هم ځواب ورنه کړ. شپه وه. پتر راته وویل:

"ورځه ویده شه."!

ما ځواب ورکړ:

"زه څارنه کوم."

موږ ټولو جامې واغوستې او هلته کښېناستلو. څو ساعته تېر شول، اخر پتر او خاله امیلي ویده شول. زه د ګوډفرید د کټ تر څنګ کښېناستم. د هغه غوږ ته مې خوله ورنژدې کړه:

"ګوډفرید اکا."!

سترګې یې پرانیستې او راویې کتل. نظر یې زیات روښانه و، چې زه ترې ووېرېدم. هڅه یې وکړه چې د پخوا په شان موسکی شي، خو ناڅاپه یې سترګې په څرخېدو شوې او ویې ویل:

"امیلي"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" _امیلي هلته ویده ده"

ګوډفرید ورو زمزمه کړه:

"پرېږده چې ویده شي. یوازې یې مه پرېږده."

بیا یې ارام او په ډېره مینه زیاته کړه:

"هغه د یوې ماشومې په شان ده."

ناڅاپه بېسده شو.

پتر، چې ویښ شوی و، وپوښتل:

"له چا سره خبرې کوې؟"

ومې پوښتل:

"غلی شه او ویده شه."!

یوځل بیا له ګوډفرید سره یوازې شوم، داسې مې وانګېرل چې له ما څخه لیرې کېږي. سره له دې چې وېرې مې ستونی خفه کاوه، خو بیا مې هم نه غوښتل له هغو دوو کسانو څخه یو راویښ کړم. د هغه جګړه، له مرګ سره جګړې ته ورته نه وه. بلکې د مرګ د منلو ځنډ رامنځته کول وو.

ډېر ساعتونه تېر شول. امیلي د سره شفق پر مهال له خوبه اوچته شوه. په لوړ اواز یې وپوښتل:

"لا ژوندی دی؟"

بیا لږه ټیټه شوه، تلتك یې ترې اوچت کړ او پښې یې لمس کړې. له زمزمې سره یې وویل:

"ډېر ژر" تلتك یې بېرته ایله کړ او له کوټې څخه ووته. د منقل او دېګونو اوازونه اورېدل کېدل. ګوډفرید ما ته ځیر شو او په عجیبه انداز یې وویل:

"د امیلي په حق کې مهربانه واوسئ."!

دا یې وروستۍ خبرې وې، مخکې له دې چې خاله امیلي راوغواړم، له ژوند سره یې مخه ښه وکړه. پر څېره یې یو عجیب کیفیت واکمن و. پتر او خاله امیلي مې راوغوښتل .

امیلي وپوښتلم:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مړ شوی دی؟."

ناڅاپه يې په سترګو کې يوې وحشيانه کرکې ځای ونيو، په ژړا يې پيل وکړ. په پرله پسې ډول يې ژړل. کله به په ما پورې مښته. کله به پتر پورې. خو ناڅاپه يې چغې کړې:

"هغه په دې ساده ګۍ کې يوازې پرېښودم. برتري يې دا وه، چې ما په دې ساده ګۍ کې يوازې پرېږدي او لاړ شي. کېدی شي زه هم مړه شمه. خو هغه ته کوم فرق نه لري. تللی دی. په دې اړه سوچ هم نه کوي."

پتر، هغه له خونې څخه وايستله او پخلنځي ته يې بوتله، چې وژاړي. خپله د ډاکټر د راوستلو په خاطر ووت، زه له مړي سره يوازې پاتې شوم. غرمه نژدې وه، چې هرڅه تيار شول. ګوډفريداکا د مړو مينځلو په خونه کې پروت و. خاله اميلي په پخلنځي کې ناسته وه او شا و خوا ته يې په ځير- ځير سره وکتل. زړه مو ونه کړ، چې يوازې يې پرېږدو. د مړي د ښخولو په وخت کې سخت باران اورېده. خو دغه اورښت د خلکو د راتګ مخه نه وه نيولې.

د ښار نيمايي خلك راغلي وو او ژړل يې. نارينه وو هم ژړل. زه فکر کوم، خلکو د دې بوډا لپاره نه ژړل، بلکې خپل راروان برخليك ته يې ژړل، چې د ګوډفريد برخلك ته به ورته و.

ټولو ځانونه د دې ژوند غولېدلي خلك ګڼل. کله چې يې دغه سپين ږيری، چې له برخليك څخه يې خبر وو، ښخ کړ، په دې وخت کې ټولو حس کړه چې هر يو دغسې يو سپين ږيری دی. هغه سپين ږيری چې ژوند يې درلود، خو اوس پرې خاورې، لوټې او ډبرې اړول کېږي. خاله اميلي په تور ځادر کې، په ډېر تجمل سره تابوت ته ځير وه. کله چې کور ته ورسېدم، خاله اميلي خولۍ يوې خوا ته وغورځوله، په ځلېدونکو سترګو يې وويل:

"اوس به د کوټې دېوالونو ته شنه کاغذونه ورکړم. ټولو سامانونو ته شين رنګ ورکوم، موبلونه او کوچونه جوړولو ته ورکوم."

وروسته يې له يوې بدرنګې خندا سره زياته کړه:

"هغه له شنه رنګ سره هېڅ مينه نه درلوده."

په دې وخت کې يې د سفر نقشه له الماری څخه وايستله او په ارامۍ سره يې وويل:

"د دغې نقشې کارونه رازده کړئ! غواړم سياحت وکړم."

پتر په ډېره حيرانۍ سره په ځرګندولو پيل وکړ. اميلي نارې کړې:

"ګوډفريد خوا راسره نه ځي."

بيا يې په ژړا پيل وکړ. موږ ورته ډېر حيران وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژړا څو ساعته روانه وه، ځکه یوې ناوړې طبیعي پېښې له ځان سره یو وېروونکی راز ملګری کړی و.

بله ورځ د خاله امیلي حالت لږ ښه و، په ظاهره یې رنګ ډېر غوړېدلی و، یوازې مو پرېښووله .

څو ورځې وروسته مې یو زوی پیدا شو، ما پرې "ګوډفرید" نوم کښېښود. څو اوونۍ وروسته مې خاله امیلي ته یو لیك ولیکه او ومې پوښتله چې ایا غواړي مور ته راشي؟

خو هغه رانغله.

لیکونه به یې لنډکي وو، په سمه توګه یې له اوضاع او احوال څخه نه شو خبرېدای .

د ګوډفرید اکا تر مړینې شپږ میاشتې وروسته مو ولیده، ډېره ډنګره شوې وه، پر تودوښې سربېره یې له ځانه یو څادر تاو کړی و، د کړکۍ تر څنګ پر څوکۍ ناسته وه .

د خونې رنګ د کبانو د ښیښه یي صندوق په شان تك شین و .

پتر وویل:

"اوه رښتیا! ته له خپلې سلیقې سره سم ژوند کوې؟"

امیلي خپل لاسونه د دفاع په حالت اوچت کړل، خو پتر په بېرحمۍ سره وویل:

"اوس راضي یې؟"

امیلي له سترګیا سره وویل:

"ته څه پوهېږې؟"

پتر ځواب ورکړ:

"اوس هغه څه کوې، چې زړه دې غواړي."

امیلي کوم ځواب ورنه کړ.

پتر مې کرار په لاس وواهه او غوښتنه مې ځنې وکړه، چې غلی شي. ومې ویل:

"شین رنګ، ډېر ښکلی دی."

امیلي وویل:

"ښکلی؟ ډېر ښه، تا وویل ښکلی؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ یې اوچت او غوڅ شو:

"راشئ دا شین رنګ ښه وګورئ، ومو لید؟."

د کوټې شین رنګ، د رڼا له کبله سپینې لکې خپلې کړې وېز

امیلي چغې کړې:

"پوهېږې؟ ګوډفرید له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

وروسته مور ته ځیر شوه او ویې ویل:

"تاسې به ضرور فکر کوئ، چې زه لېونۍ یمه. زه ستاسو په شان روغه یم، خو تاسې په دې نه پوهېږئ."

اوږې یې پورته واچولې او تر شونډو لاندې یې وویل:

"زما په نظر"...

بیا یې د څوکۍ له شا څخه د شرابو سور بوتل راوایست او د رڼا مخې ته یې ونیو:

"تش دی، دا یې وروستی و. ټول بوتلونه مې تر پایه څښلي دي."

پتر وپوښتل:

"تا خو هېڅ وخت شراب نه څښل."

امیلي ځواب ورکړ:

"سمه ده، اوس ارامي واکمنه شوې ده، ګوډفرید هم تل هیله راڅخه کوله، چې شراب وڅښم."

ځان یې په ځادر کې ښه وپېچه، مور وانګېرل چې هلته کوم بل کار نه لرو. خاله امیلي هغې نړۍ ته ګام ایښی و، چې مور په کې پردي ښکارېدو. مور لا ډېر ځوانان وو.

څو اوونۍ وروسته خاله امیلي هم پرته له دې چې کومه ناروغي ولري، مړه شوه. یوه شپه د تل په شان کټ ته لاړه چې ویده شي. خو سهار مهال یې نوکر متوجه کېږي چې ساه یې ختلې ده. ډاکټر، د ښخېدو پر جوازپاڼه د مړینې لامل (د زوړتوب کمزوري) ښوولې وه. خو ما ته یې د مرګ علت څرګند و او هغه دا چې مینه په بېلابېلو بڼو څرګندېدی شي. بدن مې ولړزېد.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهر تایمن

غربت

د ژمي سهارني باد، پر ټولو شیانو سینه موږله، د دې تت خو یخ سهار په فضا کې به د واورو پاغوندو، په هوا کې د لالهاندۍ نڅا کوله. د بربنډو ونو د څانگو غړونو او چغو هم د سهار چوپتیا ماتوله.

ساړه باد په توندۍ سره زما پر بدن لگېده، د لوېدو له وېرې مې کرار- کرار گام اخیست. له هر گام سره به مې تر پښو لاندې کنگلونه ماتېدل، یوه ماشومان شیطنت، د کنگلونو ماتېدنه زما په زړه کې په خوند بدلاوه. څو دقیقې همداسې مخ په وړاندې لاړم، تر دې چې د موټرو تمځي ته ورسېدم.

د نورو ورځو په شان تر چتر لاندې ودرېدم، چې دغه ځای په پېژندویه او اشنا څېرو ډك و. موږ به هره ورځ همدلته سره راغونډېدو، که څه هم موږ یو بل ته پردي وو، خو ټول مسافر ښکارېدل. زموږ اړیکه به تر موسکا وړاندې نه غزېده.

زه د خپلو خیالونو په نړۍ کې ډوب د بس راتلو ته په تمه وم. یوه ناپېژندویه حس زما سترگې د چتر بلې څنډې ته واړولې، داسې مې وانگېرل چې یو څوك مې لټوي.

په تته رڼا کې مې پر یوه سپین ږیري سترگې ولگېدې، چې د ځراغ ستن ته یې تکیه کړې وه او نېغ ما ته ځیر و.

کله چې مو سترگې سره وجنگېدې، له څېرې څخه یې موسکا په تېښته کې وه، زما پر لوري راوړاندې شو، لا یو څو گامه رانږدې شوی نه و، چې په نیمه انگرېزۍ ژبه یې وویل:

"سهار په خیر"!

پرته له دې چې زما ځواب ته په تمه وي، په یوه ژوره ساه یې له سگرېټ څخه لوگی وایست، له سپږمو او خولې څخه یې شنه لوگي په نڅا- نڅا هوا ته جگ شول. د خولې توښ او د سگرېټو لوگي یې یوه شېبه څېره پټه کړه، د نیم سوي بلوط لرگي غوندې یې لنډه شېبه څېره نهام شوه.

په نه زړه مې په ځواب کې سر وښوراوه، د خبرو حوصله مې نه درلوده.

د هغه تېزې سترگې په ډېره توندۍ سره، راته ځیر شوې. یوې ځوروونکې چوپتیا دا څو شېبې تر ستوني تېرې کړې، کله چې زما چوپتیا ته ځیر شو، په ډېره کرارۍ سره یې په اسپانیوي ژبه په خبرو پیل و کړ.

د هغه دا پردی غږ له یوې ناپېژندوېې سندرې سره په هوا کې تاوېده، څو کسان سپین ږیري ته ځیر وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپین ږیري نظر په کلکه ځمکه کې ګنډل شوی و. ته وا د کنګل او کلکې ځمکې پیام راته په شعر اړوي. ناڅاپه یې په اسپانیایي ژبې خبرې بندې کړې.

په انګرېزۍ یې راڅخه وپوښتل:

"اسپانیایي یې؟."

غږ یې داسې و، لکه چې هیله لري زه باید اسپانیایي واوسم. ته وا په یوه ګڼ ټکي پسې لالهاند دی، هغه هم په دې پردیتوب کې.

په ناباورۍ سره یې په ما کې سترګې وګنډلې:

"نه، نه یم"!

ته وا زما په ځواب راضي نه دی. بیا یې وپوښتل:

"قواره او بڼه خو دې د اسپانیایانو ده."

حیران شوم، هېڅ مې هم ونه ویل.

دا ځل یې په ډېره سپین سترګۍ سره وویل:

"نو د کوم ځای یې؟"

بیا هم نه پوهېدم، چې څه ځواب ورکړم؟

غوښتل مې څه ونه وایم او دغو خبرو ته همدلته د پای ټکی کښېږدم. خو ناڅاپه مې خوله پرانیستل شوه:

"تا ته څه توپیر لري، که زه د نړۍ له هرځای څخه واوسم؟"

زما ځواب، سپین ږیری په غوسه کړ، ته وا په ناخبرۍ کې مې د هغه پېژندګلوي تر پښو لاندې کړې ده.

نور هم رانژدې شو. په غوسې سره زما سترګو ته ځیر شو... ته وا غواړي زما مغزو ته هم لار پرانیزي. په مات غږ یې وویل:

"توپیر لري، ډېر توپیر لري! انسانان لا د انسانیت هغه پړاو ته نه دي رسېدلي، چې له اصلي او فردي پېژندګلوۍ پرته دې ژوند وکړای شي. ته که وغواړې، که ونه غواړې د ځان یې! ته دوه بېل انسانان یې، خو په یوه بدن کې؟"

په غوسې سره یې ببرته زیاته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا غوندې د انسانانو ورکه پېژندګلوي هغې تحقير شوې اروا ته ورته ده، چې پر خپل غربت هم نه شرمېږي."

له دې سره يې پر شونډو يوه ترخه موسکا وغزېده. ويې ويل:

"وېرېږې؟ له څه نه زيات وېرېږې، له غربت نه که له پرديتوب نه؟ ښايي له دواړو به وېره لرې. دا دواړه د يوه تار دوه ورك سرونه دي. چې تا جوړوي."

"_لکه چې غواړې ما ته پېغور راکړې."

په شك سره يې وويل:

"ستا غربت ستا له پېژندګلوۍ سره موازي تګ لري. لکه ته او ستا سيورى، کله هغه په تا پسې، کله ته ورپسې. کله دې ځنګ ته، کله يې ته په ځنګ کې، همدا وجه ده چې د يوې هستۍ پراختيا او ژورتيا دلته له تا بل څه جوړوي"...

سپين ږيري په خپلو خبرو سره زما پر اروا نوکارې لګولې، زه يې د ځان په موندنې پسې په ځان کې خوشې کولم. ځان به مې نه موند، په غربت کې به له ځانه ورکېدم، په زړه او ذهن کې مې وېره په اېشېدو وه.

بيا يې وپوښتلم:

"اوس راته ووايه چې د کوم ځاى يې؟"

پرته له دې چې ځواب ته په تمه وي، زياته يې کړه ...

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړى، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

موسکا يې پر شونډو ځلېده او د يوې چوپتيا په مرسته يې وپوهولم، چې زما ځواب ته په تمه دى. دا ځل يې پوښتنې بله مانا خپله کړې وه. زه يې خپل هېواد او د خپلې زوکړې سيمې ته ورکښلم.

غوښتل مې ووايم چې د افغانستان يم او چغه کړم، چې ټول يې واوري.

خو د هغه دا خبره رايادە شوه، چې ويې ويل:

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړى، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

پرته له دې چې څه ووايم له هغه ځايه روان شوم. خو ما ليدل چې په څه سپکاوي سره يې په ځير راته کتل .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغې ورځې وروسته چې هر سهار تمځي ته ورځم، سترګې مې په ډېر تشويش سره په هغه سپين ږيري پسې ګرځي. په خپل ګومان سره يې هغه ورکه لټوله، چې تر ما بهر وه.

هغه سپين ږيرى بيا هلته زما پر لوري ګام وانه خيست. زه هم نه پوهېږم چې ولې يې په وېرې له نظر څخه ليرې تښتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنی ماشوم

د سهار لومړنۍ شېبې وې، چې د لومړي ځل لپاره د مریمې د ملا درد په زیاتېدو شو، دا عجیبه برېښ او درد و، چې ناڅاپه یې د هغې پر ملا منګولې ښخې کړې، هغه په پیل کې پرې ونه پوهېده، خو اخر وپوهېده، چې میاشت یې پوره شوې ده او اوس یې وخت دی.

یوځل بیا د کور د کارونو په خاطر له ځایه اوچته شوه، ژوند ورته اسانه نه و، ارام کول هم ورته بې مانا ښکارېدل. هغه پوهېدله چې د خاوند کورنۍ یې له لومړۍ ورځې ورڅخه کرکه لري. په یاد یې وو، چې د هغوی له لاسه څومره ځورېدلې او څه خبرې یې اورېدلې دي.

هغې هېڅکله هم دومره ستونزمن ژوند نه و لیدلی. د هغوی په خپل کلي کې وسایل دومره لږ نه وو، ژوند هم ښه و، خو دلته رښتیا هم چې ژوند ګردسره یو مصیبت و. دلته دومره کارونه زیات وو، چې کله- کله به د هغې حوصله ختمه شوه، که څه هم ظریف اندام، ځوان او تود زړه یې درلود، تکل یې کړی و، چې د خپلې خور او نورو اندرندو په څېر خواري وګالي. که څه هم هغوی تر مریمې ډېرې قوي وې.

په ډېرو ستونزو له ځایه اوچته شوه، غوښتل یې چې د غواګانو او مېږو شیدې ولوشي. نن ورته دا کار ستونزمن ښکارېده، ځکه دردونو کمزورې کړې وه، کله چې یې خاوند کروندو ته روانېده، نو له هغې څخه یې وپوښتل:

"ولې؟ څه درباندې شوي، ناروغه یې؟"

هغې په ځواب کې ویلي وو:

"روغه یمه."

مریمه په دې مینه دومره خوشحاله شوه، چې په بدن کې یې یوه نوې قوه وزېږېده او پرځان یې ویاړ وکړ، چې څومره نېکمرغه او څنګه زړه سواندی مېړه لري.

د مریمې خاوند، د خپلو ورونو په پرتله خپلې مېرمنې ته زیات پام کاوه، مریمې له ځان سره وویل:

"خدای راڅخه راضي دی، زه به هم د خپل خاوند ماشوم له شورماشور پرته دنیا ته راوړم."

کله چې یې د شیدو لپاره غوجلې ته لوښي وړل، پر نري مخ یې د خولو نرمه څپه پرته وه. خواښې یې نارې کړې:

"ژر شه! موږ ټوله ورځ شیدو ته انتظار نه شو کولای. لا زیات کارونه پاته دي، هلته یو خروار مستې هم پرتې دي، چې باید وشاربل شي. که داسې ځنډ وکړې، موږ یې دا ځل بازار ته نه شو لېږلای."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مريمې ځواب ورنه کړ او د شيدو لوښي يې په پخلنځي کې کښېښوول، يوه کونج ته لاړه او يوه اوږده ساه يې واخيسته. سر يې وار په وار ګنګسېده. دردونه يې هم مخ په زياتېدو وو، هغې فکر کاوه، چې بايد نور ځان خپلې خواښې ته وسپاري. خو بيا يې فکر وکړ، چې کېدی شي دا د زېږون دردونه وي. دا نورې مېرمنې به وربانديې وخاندي. خدای ته يې دعا وکړه، چې حوصله ورکړي، په خپلو کارونو پسې لاړه.

د کار پر وخت يې ذهن ته عجيبه خيالونه راتلل:

"که د زېږون پر وخت ومرمه؟ خاوند به مې څومره راپسې خپه شي، يا کېدی شي خوشحاله شي، چې ژر د خپلې مېرمنې له شر څخه خلاص شو.

موسکۍ شوه او ويې ويل:

"نه داسې نه ده، زه پوهېږم چې خاوند مې زياته مينه راسره لري. دا يې ښه ثبوت دی، چې هر وخت به بازار ته ته، نو ما ته به يې يوه ګېډۍ ګلونه هم راوړل. دی لومړنی کس دی، چې کور ته راځي، په داسې حال کې چې ورونه به يې دباندې ناست وو او چای به يې څښلې.

هغه ورځ چې خواښې راسره جنجال وکړ، او ښکنځل يې کول، هغه راغی او زما لاسونه يې ونيول، ويې ويل:

)مريمې! ته غم مه کوه، زه درسره مينه لرم، درڅخه خوښ يم، ځکه چې داسې نازنينه مېرمن لرم."(

دا خيالونه د دې لامل شول، چې هغه تر پخوا لا زيات له خپل خاوند سره مينه ولري. داسې يې وانګېرل، چې له مينې څخه په يوه ډکه نړۍ کې الوزي. خوشحاله شوه، چې په ګېډه کې ماشوم لري.

"دغه ماشوم به هلك وي، که نجلۍ؟ ای خدايه! که هلك وي، څومره وياړ به راوبخښي، څومره لويه بريا ده! تر اوسه د دې کور يوې ناوې هم هلك نه دی زېږولی."

د هغې خسر او خواښې به تل د خپل بد قمست له کبله سر ټکاوه. ای خدايه! زما ځان واخله خو زوی راکړه! کېدی شي په دې توګه هغوی راڅخه خوشحاله شي.

خواښې يې چغې کړې:

"مريمې! مريمې! چېرې يې؟ بېکارې ښځې! خيال کوې چې په نړۍ کې يوازې ته اميندواره يې؟ مريمې"...!

وار په وار يې غږ اوچتېده .

مريمه د خيالونو له څپو څخه رابهر شوه او د خپلې خواښې پر لوري رهي شوه. خواښې يې پوزه کش کړه او زياته يې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ژر شه! ولې داسې ارامه ناسته یې؟ دا ډوډۍ څمکو ته یوسه... ته او خدای ژر شه"...

مریمه په چورتونو کې لاهو وه، ځکه نن دردونو اجازه نه ورکوله، چې کروندې ته لاړه شي، بله دا چې کرونده هم زیاته لیرې وه. غوښتل یې چې خپل عذر ووایي، خو مشرې ناوې زیاته کړه:

"مورې به څومره خوارۍ ګاللي، اوس هم دا دي غنم اوړه کوو، غرکې شاربو او دا نور کارونه... ته یوازې دا ډوډۍ څمکو ته نه شې وړلای؟ مورې ته وګوره، مورې هم اولادونه زیږولي دي"!

مریمې غاښونه وچیچل او ملا یې سیده کړه، د ډوډۍ غوټه یې راواخیسته او رهي شوه. کله چې کروندې ته ورسېده، تر یوې ونې لاندې کښېناسته، خاوند او نورو کسانو به تر ونې لاندې ډوډۍ خوړله. هغې دسترخوان خپراوه، چې خسر یې راغی.

"تا بیا ځنډ وکړ، مورې له لوږې مړه شوو."

سپین ږیري لاسونه ومینځل، په لوړ غږ یې بسم الله وویله او په خوړلو یې پیل وکړ. نور کسان هم یو- یو راغلل او ګډ دسترخوان ته کښېناستل. مریم هم ورته ډوډۍ راایستله.

خاوند یې څو وارې وروکتل. خو د خپل پلار په وړاندې یې هېڅ هم ورته ونه ویل. کله چې یې ډوډۍ وخوړله او لاسونه یې ومینځل، ټول بېرته خپلو کارونو ته لاړل. خو د مریمې خاوند تم شو. ویې پوښتل:

"مریمې! کومه ناروغي لرې، ولې څه نه وایې؟."

مریمې ځواب ورنه کړ. د درد له کبله یې ټول بدن په لړزېدو شو، خو هغه یې په نرمۍ سره لاسونه ونیول او ویې پوښتل:

"مریمې! مریمې! څه درباندې شوي؟."

مریمې د زیاتې مینې له کبله ځان کابو نه شو کړای، ویې ژړل او په سختۍ سره یې وویل:

"وېرېږم، وخت مې رانژدې شوی دی."

خو خاوند یې په غوسې سره زیاته کړه:

"ولې په کور کې پاتې نه شوې؟ دومره لیرې به نه راتلای."

درد، مریمې ته نور وخت نه ورکاوه، چې څه ووایي، خو خاوند یې په ټیټ غږ سره وویل:

"زه دې کور ته بیایم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. خو دا ځل داسې درد پرې راغی، چې پښې يې ورولړزولې، هغې نور نه شوای کړای، چې ګام واخلي. ويې ويل:

"يوازې مې پرېږده، نور نه شم کولای ګام واخلم."

خاوند يې وويل:

"راشه دلته ارام وکړه، زه به مې مور راولم."

په منډه کور ته راستون شو، چې خپله مور راولي.

مريمه تر يوې ونې لاندې ارامه وغزېده. ټول بدن يې درد کاوه، داسې درد، چې په ټول ژوند کې يې نه و ليدلی. شونډې يې په غاښونو چيچلې وې، چې وينې ترې بهېدلې. کله به چې پرې د درد څپه راتله، نو پر لاندېنۍ شونډه به يې غاښونه کښېکارل. په دې توګه به يې هڅه کوله، چې خپل دردونه کم کړي. نور نو په څه نه پوهېده، ښايي بېسده شوې به وه.

خو، نه پوهېده، چې څومره وخت ويده شوې وه. کله چې راويښه شوه، د خپلې خواښې غږ يې واورېد، چې څنګ ته يې ولاړه وه. د لومړي ځل لپاره د هغې غږ له مهربانۍ ډک و، چې ډاډ يې ورکاوه. ويې ويل:

"حوصله وکړه، لورې، حوصله."

مريمې خپلې سترګې بندې کړې او خدای نوره له دردونو او ځور څخه وژغوله. د يوه ماشوم د ژړا نري غږ په سد کړه. څومره ګلالی غږ و! سترګې يې پرانيستلې، ويې ليدل چې خواښې يې ماشوم نازوي. په موسکا سره يې وويل:

"زما ګلالۍ ناوې! مبارك دې شه"!

مريمې، د زياتې خوشحالۍ له کبله خپل ټول دردونه هېر کړل. ټولې اوښکې او خطرونه يې له ځانه وشړل او په دې چورتونو کې لاهو شوه، چې که هلك مې نه و زېږولای، ايا خواښې به مې لا څخه خوشحاله وه؟ له سترګو څخه يې د خوښۍ اوښکې روانې شوې .

خاوند يې راغی او ويې پوښتل:

"مريمه چېرې ده؟"

مور يې وويل:

"هلك دی"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبر په اورېدو سره د هغه اننګي سره شول، پرته له دې چې هڅه وکړي ماشوم وګوري، کروندې ته یې منډه کړه، چې پر خپل پلار او ورونو زېرى وکړي.

د ژباړې نېټه:1382/سلواغه/4 - ل کال

خیرخانه مېنه، کابل

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library